

העולם הזה

השבועון המצויר
ל אינפורמציה

מס' 745 / שנה 15 / י"א שבט תשי"ב / 7.2.52

המחיר
150
פרוטה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

המערך והמהלה:
הרחב גליסקון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "א ה ל")
ת.ד. 136, טל. (זמני) 68785
מען למברקים: "עולמפרס"
מו"ל: העולם הזה בע"מ;

עורך כיתוב:
דב איתן
צלם ראשי:
דוד רובינר

העורך:
אורי אבנרי
עורך משנה:
ש לום כהן

עורכי מדורים:
מיכאל אלמו, יחיאל בשן, ניצה נבי, איתמר עיזם, משתתפים קבועים:
יעקב ביתן, רפאל חייט, פיליפ טיארי, אוסקר טאבור.
סופרי חוץ:
דוד כרדוד, נבריאלי דנון, שמואל מירון.
דפוס ישראל בע"מ.
הספח: סלם בע"מ.

מכתבים

לא שר, כי אם מי

על הדיעה שנתפרסמה בעולם הזה (743) שלפיה נשלחה מכוניתו של מר ד. צ. סנסק, שר התחבורה, כדי להעביר את מר עמנואל בנגוריון לכיתת החולים בשבת, העיר שרת התחבורה: "לא היה ולא נברא, אלא משל היה".

א. שפטיין, לשכת שר התחבורה המהדורה הסופית של הדיעה: זדורה ברטונות סלפנה למיכאל בר, המפקח על התעבורה בדרכים, שנשט בעצמו לבית החולים והביא רופא לביתו של הסופר החולה.

קפה עם קאוקזי

על אותו צמר-חמך ויחודי-תמר (העולם הזה 743) לדעת ששכונת התקווה, שהפכה משום מה מקום אימים, ובניה, הנקראים משום מה בכל מקום הנינם פרחחים. הם שהננו על תל-אביב מפני פורעי קאוקזי, שהתעדר לשבת בקפה שלפני עם נערות תל-אביב ופינאן קפה ביר.

חיים סטה, שכונת התקווה

פרצוף

תמונת הספורט בשער העולם הזה (744) היתה הטובה ביותר שראיתי מימי. איזה פרצוף! רק בשבילו היו צריכים לזכות את פרצוץו ב-10 נקודות.

דב ראלף, תל-אביב
בינתיים זוכה בשבילו צלם העולם הזה ב' חיפה, אוסקר טאבור, בפרס השבועי של המערכת.

נרעין עמית

רעיונה של עמית הוא משהו מצוי, ולולא נילי העיני רואי הייתי מציע את הצטרפותי לנרעין בל' תימסלנטי כזה. אני חושב שעניין זה יכה גלים בארץ ויזכר בהצלחה.

צבי שפרלינג, חיפה
אל יחכה הקורא צבי עד שיצמח לו זמן. עמית מוכנה לקבלו בלעדיו.

חופש המחשבה

אני בא אליכם בהצעה להקים מועדון שחבריו יהיו צעירים הצמאים להשכלה, תרבות, חברה וחופש המחשבה. אף לא אחת מכל תנועות הנוער הרבות תוכל לתת לחבריה את כל היתרונות הנ"ל. מועדון זה יהיה על-מסלנטי (כדעולם הזה נוסף)... ייתגנו בו הרצאות, ויכוחים על נושאים שונים ללא כל קו מפלגתי. אולי אפשר למזן מועדון זה עם קבוצת הצעירים המאופים לנרעין התישבותי בלתי-מפלגתי.

מיכאל האן, רמת-גן
סביבכם קיים חוג כעל איכות וכמות עצומה. מרגו על יאורגן חוג זה בהכרח אחת מנושבת, אף אם יהיו כעלי השקפות שונות?

...אני מאמין שיכולתכם לארגון שנית נוער בריא מכל שורות העם, כולל חברי פלמ"ח, אצ"ל ולח"י, ששכבר במסגרת אחת, הן ע"י ארגון הרצאות כל-יודות, ע"י התלפת דעות שונות בסומבי, ע"י טיר לים ארצים ואפילו ע"י מסיבות משותפות... ככן העיר אני חושב כיום לצאת לננו. או להתישבות. מחר יתכן ואחשוב אחרת.

משה תודר, רמת-גן

לירה לגיוזח

אני רואה סיבה מספקת לקיפוחו של הקורא הנכבד ישעיהו אלקעי מחיפה שכיבל מכם לירה ישראלית אחת כלבר עבור נילוח זקן בה ארוך מבידוחו של סביבי (העולם הזה 741). היתה משלם לו באיך לספרים שיספיקו לגינת חפסית סכיני גלוח (2,400 ל"י בשוק השחור).

א. שמעון, קריית בורוכוב
גם זקן לבן אינו מצדיק שוק שחור.

שחורות — למי?

לאחר שעניתי בחבורות האחרונות של העולם הזה ראיתי שהנכם עוסקים יתר על המידה בשחורות, כננו מלחמת עולם שלישית, שאינכם מפרים ממנה. האם לא תשאירו זה למדינאים?

יוסף שמואלי, רחובות
רק אם הקורא שמואלי יבטיח שהמדינאים, ולא אנחנו, יובצו בשחורות המופגזות.

קוניאק או שאהימת

מאז ומתמיד מצטרפת המערכת כי חוסר-מקום מונע בעדה תוספת מדורים חדשים. האם לא היה הזנן יותר להוסיף מדור שאהימת שעניין בוראי רבים לא פחות מתגלות קוניאקית של רישארד אינגר בלב הערב (העולם הזה 742).

קורא ותיק, קול תל-אביב

דוגמה קלאסית של טעם וריח.

"המטרה האחרת"

תומך בהצעת אבישי בנחיים מחיפה (העולם הזה 744) על ארגון חברה שבה אין אותה המטרה האחרת מטרה.

יצחק גולדברג, תל-אביב

אני יכול לעצור בציבורי כאשר אני קורא את מכתבי הקוראים על הבחורים הסובים והבחורות הנורעות וההיפך (מפי המין השני). הצעתו: די. ג. פייס, צה"ל

המערכת מסכימה עם הקורא ג. פייס.

במו עיני
המאפייה הקודנונית
עמדת בתור לקולנוע אלנבי, לזרס מחלקת הלחם. התור היה ארוך והתפתל עד לרחוב אלנבי ל פתע נחפו אלי זקן, שנראה אובד עצות ו שאל: "האם יש עוד חלות?"
הקוראת לאה אשגור אלו, תל-אביב, ריינג 25, זוכה בפרס של 1. ל" (בלי חלה).

שחור ולבן

מאז צאת נילונכם הראשון ועד היום עוד לא העליכם את הבקיה הכאובה המתהלכת בארצנו, והיא ההפליה בין שחור ולבן. כתבתם על נושא זה בארצות-חוץ, אך לא בארצנו.

...יצא לי להיות אשכנזי ויחיד בין 70 משפחות תימניות. רואה אני באיזה אופן מחזיר קיימת המחזקה הבלתי-יודקת הזאת. בטוחני שיכיר יום, והוא למי לא רחוק, והעדה התימנית תכסה אותנו האשכנזים, כי בו בזמן שאינו אינטליגנטי משלנו מחליפה ללדת בו לבן מסוג, הרי משול או סקורה מספיקת ללדת חצי תירס נסים וסעדיה בריאים ועובדות טובים. כדאי שתשפלו בבקיה זו ותשפרו את יחס האשכנזים היתירים כלפי עדה טובה ומפולה זו.

חנה כספי, הרצליה
הקוראת חנה תמצא מאמר מקף על נושא זה בגיליון העולם הזה (671).

המירד באמריקה

אני יודע את קירבת הרים המדוייקת (אם ישנה) בין הצידונים והישראלים של היום, אולם בחופי ישראל נבנו אניות ואניות אלה הביאו את כל הס חרות (ונם רעיונות) למרחקים לפני שהמדינות התימיות של היום אף דאו את סירת המפרש ה' ראשונה... קל לראות שמבעד לישראל לכנות צי מסחרי אמתי.

התחלתם בקטנות. אניותיכם קטנות ומעטות. אור לם אנו מצפים מכם לגדולות, כי קיומכם תלוי בכך. או מה קורה? ימאיכם יוצאים לשביחה. הם עובד, או נאלצו לעבוד, את אניותיהם לא רק באר צם, אלא גם בנמלים זרים. הרבד היה מצויק לולא היה כל טרדא.

אני מסוגל ואני מעזי לטפוט מי גודק. זהו עניינם שלכם. לדעתי אין זה אפילו חשוב. מנקרת ראיתי כאן, אני רואה משהו הרבה יותר יסורי הבלתי-כודן זה: אני חושב על הקללה של המפליגות הבלתי-מסופרות שלכם, העוירות והתקניות.

למששה אין אלה אפילו מלפנות, "פוליטיות", לי נראה שאין אלה אלא כנפיות קנאיות שהאינטרס סים שלהן (או של מנהיגיהן), הקוים המפלגתית של עובדים שלהן והתפסותיהן המבוססות על עבודת האלוהים והאידיאולוגיות הרונות — כל אלה עומדים מעל לאינטרס מולדתם.

וזכרו נא: ישראל העתיקה לא נהרסה מבחוץ, על אף כל התעניות. ישראל העתיקה נהרסה מבפנים. זונדאר שקולניק, ניו-יורק

מוהר אסיר

העולם הזה הגדיל לעשות. הוא הוריד אותי ברר נה: במקום רביסודר עשה אותו אסיר.

מנחם חיים, בית-סוחר יפו

העולם הזה מצטער על הטעות, אינו מתכוון לחולל מהפכה מעמדית בבית-הסוחר.

מתירת הפתרון

בהקדמה לחשבון ענק 100 אתם כותבים: "... תשי' בין ענק העוסק כולו בננוש אחר — "בתנ"ך". לא רק הכותב. פה ושם בולטים פסוקים שאינם לקוחים מן התנ"ך ואחר כותבם: "השמש ורחח, הששה פרחה והשוחט שחט" שהוא מתוך בעיר ההרנית של ת. נ. ביאליק.

בהמשך ההקדמה אנו קוראים: "על כל פותר... לפני שיש לעבודת הפתירה". מניין לקט הכותב את המלה "פתירה"? מאשר שהכותב מתכוון ל"ס, כשם שלא נאמר חשיבה במקום חשבון ושכירה במקום שחרון, כך לא נסבור בפתור במ קום פתרון.

רפאל אבי-משה, פתח-תקוה
לפתרון התשבץ אפשר להגיע בדרך אחת בלבד: על-ידי פתירתו.

לה' פתורים

תמונתי בעתונכם מוצלחת — הרפורטזיה מתחת לכל בקורת.

האם לא מצא הרפורטר שום מלה עדינה אחרת מאשר "כבות" ככבות? אמ הוא נזהר להכתבס כך — אנא לא לשים מלים אלה בפי.

ואשר לחלום המתואר — לה' פתורים.

אהרן עפרי, ירושלים
הפתורים לכתב העולם הזה, שמסר את דברי חוקר מקרי המוות עופרי, בחפשויות יתירה.

ה ש ע ר

רוב אורחי המדינה, וביחוד אלה הגרים באהלים ובצירפונים, לא יצטערו על כך, כי עונת הנשמים מתקרבת לקצה. אולם ישנו מעוט החושב אחרת (א) מפני שהוא שונא את העונה החמה (ר) מפני שהוא אוהב את העונה בה אפשר ללבוס בגדים ומעילים יפים (אם ישנם).

תמר רפפורט, התל-אביבית בת ה-19, שייכת למעוט זה. יכול הקורא גם בנקל לעמוד על סיבת הדבר: המעיל הצהבהב והמטריה האדומה הולמות יפה את שערוניה הפלגניות של הצברית שנחשבה ע"י ההמון בטעות למלכת-היפוי של ישראל כשנודמנה, במקרה, במסיבה אחת עם מלכת-היפוי הרשמית.

יש דבר אחד שתמר אוהבת אותו יותר מאשר בגדים יפים: בייניים יפים. אהבה זו נובעת מעובדה שנייה (ואולי גם גרמה לה): תמר עובדת אצל אחד מסובי האדריכלים בארץ, דב כרמי, האיש הבונה את הבניין המודרניסטי היפה של הועד-הפוע החדש (ברחוב ארלוזורוב, תל-אביב) ואת המלון הגדול הנחש בשפת ימה של תל-אביב.

ז'י' ז'י'

שעות מעטות אחר שהתחוללו מהומות-הימאים ביום הששי האדום בחיפה נאם משה סנה בתל-אביב. במיטב הפאתוס והמסעיר פיתח לשומעיו תיאוריה מפחידה: כי המש' טר בארץ יהיה מעתה יותר ויותר חזק, פחות ופחות דימוקרטית.

אודה שבאותו רגע חשבתי את דבריו ל-סיסמה תעמולתית טובה, ותו לא. אולם מאז ארעו כמה דברים בארץ הנראים כאילו רצה השלטון לספק נדבכים לבניינו ההגיוני של משה סנה. ואין איש בארץ זו יכול לנתח מאורעות אלה ללא דאגה גוברת והולכת.

כבר למחרת יום הנאום של סנה שמעתי נאום נגדי של מאיר ארגוב, מזכיר מפא"י. באותו מעמד השמיע ארגוב לראשונה סיס' מה שמאז חזרו עליה כמה מחבריו ברחוב, בעתון ובכנסת: "לא נהיה כסוציאליסטים קראטים הגרמנים!" כחות סיסמה זו מסוכ' נת ומוטעית כאחת: היא באה לטעון כי הדימוקראטים הגרמנים לא נכשלו מפני ש' מנהיגיהם הוכיחו עצמם כפאסיס מוחלטים, לא מפני שנכשלו בצורה האומללה ביותר בכל אשר נגעו, לא מפני שיצרו צבא מזה' רעב של שלושה מיליונים מחוסרי עבודה —

אלא מפני שהיו "רכים" מדי מלחמתם ב' תוצאות פשיטת-הרגל שלהם — הכנופיות הנאציות והחיות האדומה. המסקנה: לוא היו הדימוקראטים הגרמנים מחתרים על די' מוקראטיותם והיו משתמשים באמצעי-דיכוי פאשיסטיים, היו מסוגלים לשמור על הדימו' קרטיה מפני הפאשיזם.

דימוקרטיה אין פירושה רק שלטון הרוב. שלטון-רוב יכול להיות גם פאשיסטי. המיר חר לדימוקרטיה הוא: חופש גמור של המיר עוט וכוחו להגיע בכל עת למעמד של רוב באמצעות של שיכנוע. אפשר לומר: הדי' מוקרטיה פירושה הגבלת השלטון של הרוב. שלושת עמודי התווך שלה, שביטרת כל אחד מהם ימוטט את הבנין כולו הם: כנסת עצ' מאית, משפט ריבוני, עתונות חופשית.

משך החודש האחרון ארעו מעשים שעיר ערו את כל שלושת העמודים האלה.

התחיל הדבר בפרשת הוצאתו של מנחם בגין מן הכנסת. ייתכן ובגין עשה מעשה מויק, אולי אף פלילי. העיקר הוא: בגין ישב בכנסת לא ברשות הרוב, אלא ברשות בוחריו. הוא סולק משם לא ע"י בוחריו, אלא ע"י הרמת ידיהם של כמה ח"כים שהיו — במקרה לגמרי — ברוב.

אחרי הכנסת בא תור המשפט. בית-המשפט הישראלי הוא גאות המדינה כולה. אך תפקידו של השופט מוגבל מדי לא כי חסרה במדינה (ולא במקרה, חלילה) חוקה כתובה. בית-משפט אמריקאי יכול לב' טל חוק של הממשלה או הכנסת, המפרה את החוקה. בארץ אין אפשרות כזאת. דבר זה, שלצעמנו, מפקיר את אחת הערובות לחופש הפרט.

אולם לא די בזאת. חוק ברזל הוא כי ה' שופט מתמנה לכל ימי חייו, שאי-אפשר ל' פטרו, שאין עליו לחץ כל שהוא מצד מי שהוא — ובעיקר לא מצד הממשלה. בחודש האחרון קרה משהו ששבר חוק זה. האיש הממנה ומעלה בדרגה את השופטים קיבל על עצמו לחחות דעה על פסקי-הדין שעליהם להוציא. עד כה נחשב דבר זה לתכונה מוב' הקת של משטר טוטאליטרי.

ומסוכן מכל: חופש העתונות. העתון הוא כלב-השמירה של הציבור. אין הוא מלאך מן השמים, הצודק תמיד, ואין הוא גם תמיד סמל המוסר. אולם עצם קיומו מגביל את השלטון הגבילה המורה. במקום שקיימת עתונות חפשיית לא ייעשו בפרהסיה מעשים של שחיתות והפקרות. לא תעשה הממשלה מעשים רבים שהיתה עושה אותם לוא היתה בטוחה שלא יגיעו לאוזני התמ-

ז'י' ז'י'

ח/223381

טוראי

א של

נמרוד

בעתון מצויר, הסיפור הטוב הוא זה אשר מוסר ההשכל שלו כלול בתמונות, שאין צורך להוסיף ולפרש אף מלה אחת בכתב.

סיפור זה ווא אחד מאלה.

סיפור חייו של אדם אחד, שעוד לפני שלושה חדשים ידעו רק מעטים את שמו, ושהפך בינתיים כמעט לשם דבר.

סיפור של נער, עלא שונה מ־ מאות נערים אחרים, שחונך ע"י הוריו וקרוביהם של יוצר ההגנה ושל שר־החוץ הנוכחי לשרות עמו, שהצטרף בגיל 13 לשורות הפלמ"ח ולא שוחרר משרות עד היום הזה, אף כי פשט מדים ולבש מדים לא פעם.

סיפורו של חייל שמעטים החיילים היכולים להשתוות לו ב־ וותקם ובמעשיהם, אך ששמו לא הופיע, עד לפני חודש, בשום כרטיסיה צבאית.

סיפורו של ימאי שנישא כמעט בעל כרחו מעל לגלי המרידות של חבריו, הפך מנהיגם ודוב־רם ביום מאבקם הגדול, נשא ונתן עם מנהיגי המדינה וההסתדרות - עד שגויס באמצע ה־ שביתה ע"י צבא־ההגנה שלא הכיר בשרותו הקודם, מפני ש־ לא היה רשום כחוק.

סיפורו של קצין־סיפון, משובי המומחים הימיים המעטים של המדינה, שחולל כאחרון המיידים־גים, הפך מוראי.

אין מערכת העולם הזה סבורה כי מן הצורך ומן התבונה

להוסיף אף מלה אחת לסיפור זה.

הלידה תגיע ספינת מעפילים לחוף קיסריה. "ועדת קבדה" של פלמ"ח מכינה חבלים ("לייף-ליין") להצלת האנשים. באמצע, בין מותחי החבל: נמרוד אשל.

1945

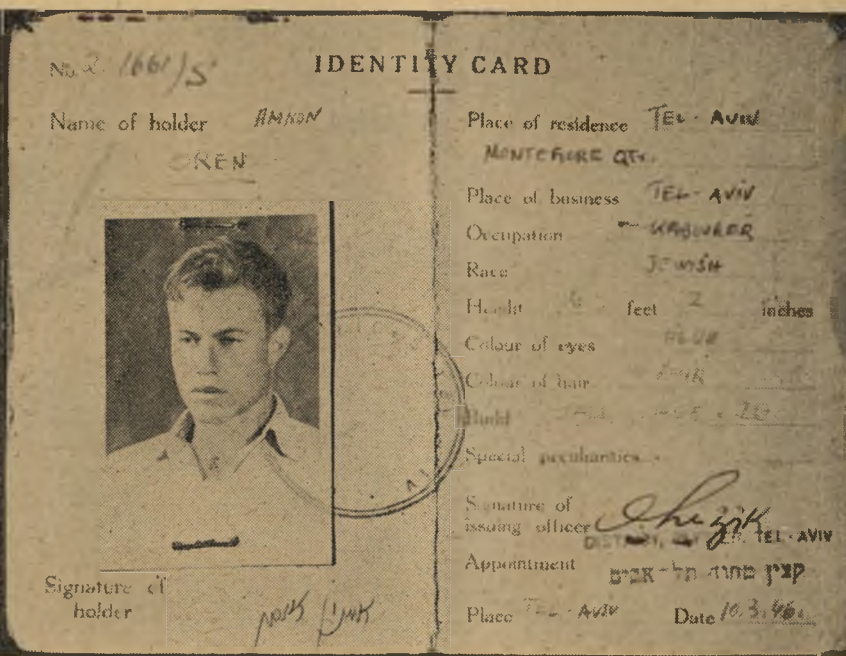
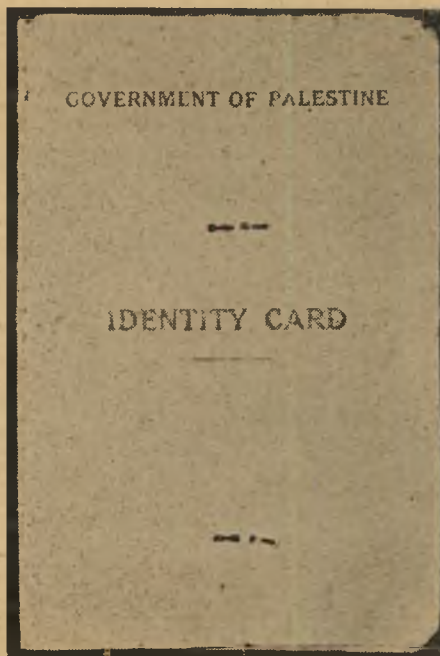
אחר שנה בפלוגה ג' של פלמ"ח, בפקודת אורי יפה, חוזר נמרוד אשל לבתה ג' בגבעתייה-שלושה כדי לסיים את השנה — הפוגה לזמן קצר בשירותו.

1943

כרטיס

חבר א'

לפלמ"ח לא היו כרטיסי חבר. במקום זה היתה בידיהם תעודה שהוכיחה את הכל: תעודת זהות מזויפת של ממשלת פ"ל שתינה (א"י). בכרטיס זה, הנושא את החתימה המזוייפת של יצחק ציי"ק, אז קצין מחוז תל-אביב, מופיע נמרוד כי אמנון אורן, פועל יהודי משכונת מונטיפיורי בן 20, בעל מבנה גוף גבוה (1.87 מטר), שערות ב"הירות ועינים תכולות.

ספינת המעפילים "29 בנובמבר" נעצרת במימי הארץ. מפקדה מר"דכי לימון וסגנו נמרוד מועברים לקפריסין. לפני הכריחה דרך המנהל מגלה נמרוד אשל את שפמו.

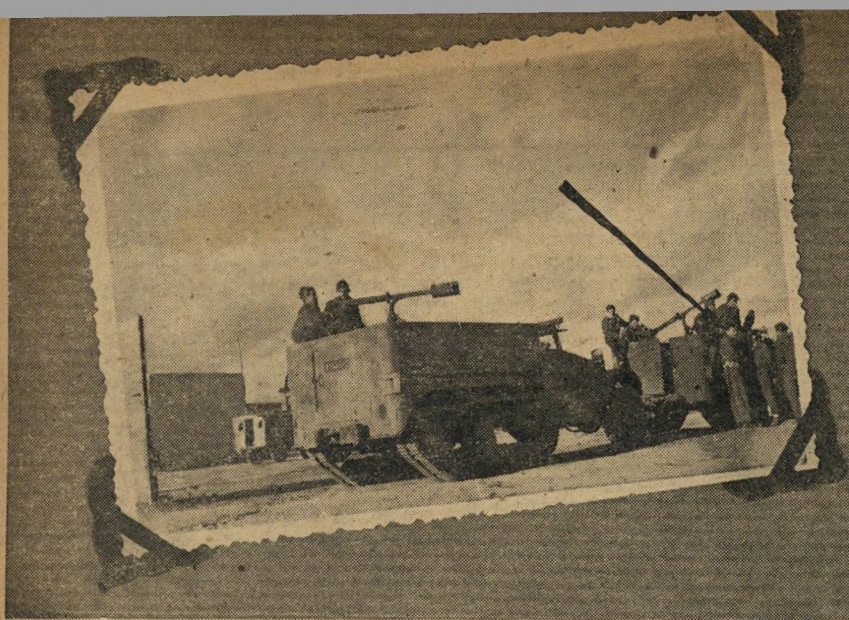
1947

אחר השחרור מלטרון מועבר רים אנשי הפלמ"ח זמנית לספינת דיג, לתת אפשרות לאנגלים לשכוח את שמם טבח הספינה: נמרוד אשל.

1946

ספינת המעפילים "מרד בצלמון" נתפסה ליד חוף שפיים. קבוצת חי' הורדה של פלמ"ח נכלאה. נמרוד אשל ויוסף הובר יושבים חצי שנה במחנה לטרון. מגדלים שפמים.

1945

נמרוד חזר מקפריסין באפריק, פגש חברים לשעבר מן הפלמ"ח בתל-אביב, מגויס עזיזים ליחידתם: חיל הפשיטה המפורסם של הנגב. הוא עולה לדרגת רב-טוראי, מגיע עד לקורס קצינים, מקבל אישור מירי מפקד הגדוד ששירת משך שנה ו"השתתף בכל הקרבות של הגדוד בתפקידי פיקוד שונים." כאשר שמע שנחתם הסכם שכיתת הנשק ברודוס ביקש לשחררו מקורס הקצינים, לעבור לצי המסחרי הצעיר שהוקם בינתיים. הוא שוחרר אחר שירות של שנה וחמשה ימים.

1948

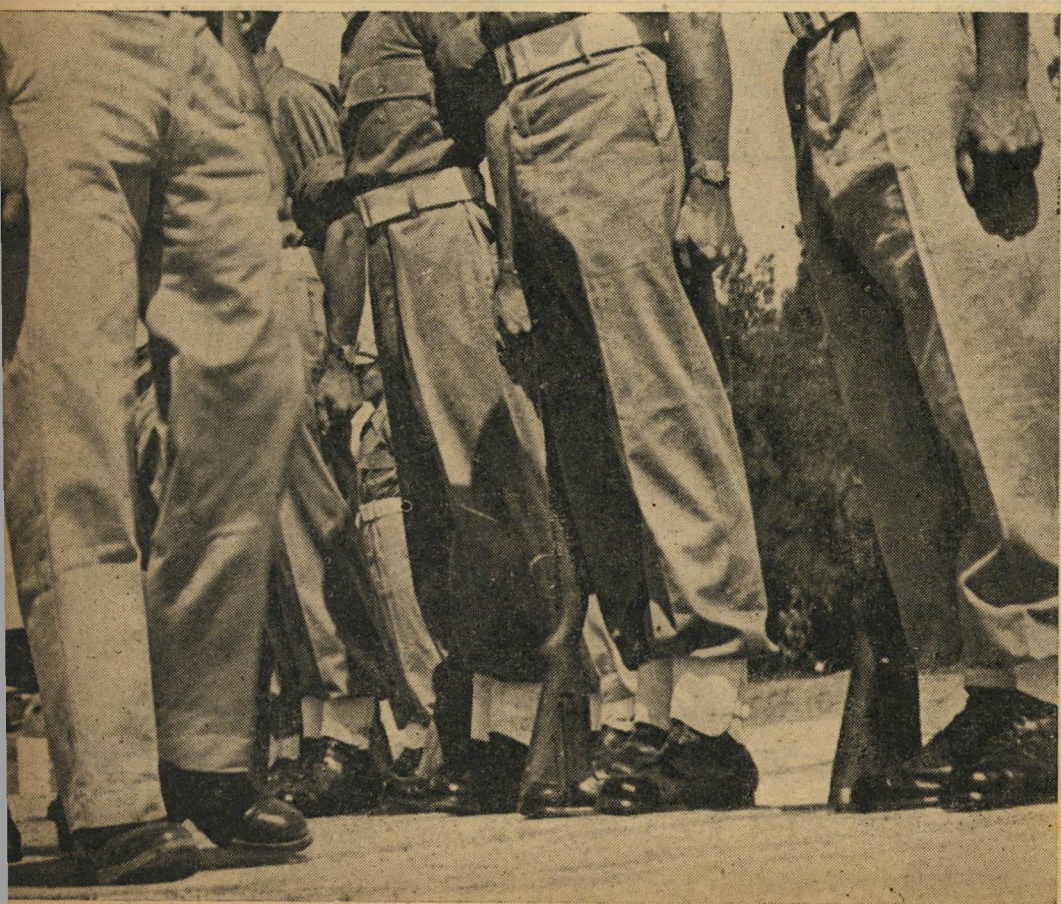
כרטיס

חבר ב'

מאתר שגויס באופן פרטיזני, לא נרשם נמרוד כחוק בכרטיסיית צה"ל. במקום זה יש בידיו אישור אחר: המדליה של חטיבת הנגב הפלמ"חאית ומכתב ברכה של מפקד הגדוד לרב-טוראי אשל נמרוד, שיעלה בזכרון אותם ימים בהם לחמנו ויכולנו לאויב, בשעה שנשלחה תעודה זו לביי תו של נמרוד, בראש ה' שנה תשי"א, כבר הפליג נמרוד בלב ים. אביו שם אותה בין תמונותיו של נמרוד, שגילה אותה רק דרך אגב בפשפשו בהן.

עם מרוק החטיבה ולמבורג מלוד. נשלח אליך בזה בדליון צנוע שיעלה בזכרון אותם ימים בהם לחמנו ויכולנו לאויב

קצין סיפון שני נמרוד אשל מפליג בכל הימים, מושתתת בחברת קצין נים אחרים בארגון המרד הימי הגדול, מגויס לצה"ל כטוראי מא"ח שדא הוכח ששירת בו איימם.

1951

העם

דרושה: קרן ברזל

בה בשעה ששר המסחר והתעשייה החליט, כדבריו בכנסת, לשים קץ לספרות הפורנוגרפית (שרוב תושבי ישראל שמעו אודות קיר מה לראשונה מפי השר) היתה הממשלה עסוקה בצעירה בלתי מכוסה אחרת. היתה זאת הלירה הישראלית.

האיש הפשוט ברחוב התגבר על המניקה הראשונה, התרגל לרעיון שהממשלה עלולה להחליף את לירותיו ואולי גם להפקיע חלק מהן. הוא הוסיף לקנות את כל אשר בא לידו, לא חשוב כל כך מה. בעוד שסחורות רבות נשארו יציבות, מפני שלא עלה על דעת איש לנגוע בהן (מפני שגם שכנו לא עשה זאת) התנפלו בעלי החסכוניות הקטנים על כמה סחורות, כגון זהב, שמחירו קפץ מעלה מעל לה. הקונים התמימים לא העלו על דעתם, כמובן, שלמחרת יום הדיבולאציה יתמוטטו גם המחירים הספסריים האלה, וכי עלולים הם לגלות שהפסידו יותר בסחורות מאשר היו מפסידים בכסף.

ריצה מבולתת זו לא נגעה לספרים המקצועיים, שעמדו כצד כשחיון על פיהם, או אף השתדלו כמיטב יכולתם להגביר את השמעות כדי להרוויח מן המבוכה.

אין ייצוב בלי כיסוי. גרועה מן המבוכה החולפת ברחוב היתה המבוכה הגדולה והולכת בממשלה עצמה. מצב הדולארים (ליתר דיוק: מצב חוסר הדולארים) נראה קר דר יותר משנראה אי פעם. גם התכנית לצמצום מחזור הלירות לא יכלה לזרוק צורי על ה

פצע: בהעדר כיסוי אמיתי, לא יתכן ייצוב המטבע. כיסוי רציני, פירוש: קרן ברזל של דולארים. קרן כזאת לא יתכן כשורם ההענק מוגבל (ראה להלן) וכשחסרים דולארים אף להוצאות השוטפות הדחופות ביותר. בהעדר כיסוי חומרי, החלו תהים על ה

אפשרות של כיסוי נפשי. השמועות על תכניות הממשלה להרחיב את עצמה, לפנות מעט מקום על כסאות הממשלה המרופדים ירוק לפרח ברנשטיין ולמשה סנה, או לשתיית פיה למפלגות, התגברו שוב. אושרו בחצי פה בשרויות האופוזיציה, הוכחשו בפה מלא על ידי עקיבא גוברין, המצליף הענק של מפא"י בכנסת.

עליה

איש לא חשד במפא"י שתותר בנקל על חלק משלטונה. עצם הופעתן של שמועות מסוג זה בא להוכיח את העוצמה הבלתי רגילה של המשבר הכלכלי הנוכחי. אולם ציר ניקאים גילו הסבר אחר: גם במשבר הנוכחי לא תותר מפא"י על שלטונה אלא להיפר, שתתלד להפיק ממנו תועלת. כל השמועות על הרחבת הקואליציה לא באו אלא להטיל אימה על השותפים הדתיים, להניע אותם ל

ותר כמה ויתורים נוספים למפא"י. כאשר שמעו פקיד הסוכנות על ההתפורצות בטוניסיה, עלתה בלבם, כמעט באופן אוטומטי, המסקנה שיש להביא לארץ במהירות האפשרית את 100 אלף יהודי המדינה.

יהודים אלה, הצפופים ברובם בגיטאות אפלים בערים הגדולות, נמקים ברמת מחיה תת-אנושית, יהיו בלי כל ספק הקורבנות הראשי שונים של הנחשול הלאומני החדש שהציף את הארץ (ראה במרחב) וכל פשרה אפשרית בין הצרפתים והטוניסאים עלולה להיכתב על עורם.

ישנם תקדימים רבים המלמדים מה יש לעשות במקרה כזה. יהודי לוב הובתלו לארץ בימים האחרונים לפני שהמדינה זכתה לעצמאותה (האמתית או המדומה). רבים מיהודי עיראק הובאו לארץ במהירות שהיתה ראויה לעליבבה, כשארעו הפרעות הגדולות במדינה. בכל מקום מרחב (מלבד במצרים) היהודים והועלו לארץ כשאיים עליהם הנחשול הלאומני הערבי, והם השאירו אחריהם, להנאת בני המקום, רכוש עצום שאי אפשר היה לסטלו או למכרו, ברגעי הבהלה, במחיר נמוך מאד.

בכל המקרים האלה לא העז איש במדינת ישראל לפקפק בחובה האנושית והלאומית להציל את היהודים הנחונים בסכנה. אף כי ישנם ביישוב אנשים רבים הסבורים בסתר שיש להפסיק (או בהגדרה עדינה יותר: "ל"תכנן") את העליה, הרי גם הם לא מצאו עוז בנפשם לומר זאת בגלוי בשעה שהמדובר ב"קיבוצים יהודיים אשר סכנת עלייה גופנית מרחפת מעל לראשם. אפילו הממשלה, כאשר נאלצה לא מכבר להודיע שהיא שמה קץ ל"עקרון העלייה הבלתי מוגבלת על חשבון ה"מדינה או הסוכנות, הוציאה במפורש מכלל זה את עלייתם של יהודים הנחונים בסכנה.

פרס תמורת פרעות. השבוע נשמע הקול הגלוי הראשון שערער על עקרון זה. הוא נשמע במקום החשוב ביותר בעתון חשוב למדי: מאמר ראשי של הארץ. המאמר, שנכתב כנראה על ידי ד"ר שלמה ולטר ("פולס") גרוס, היסטוריון מקצועי חניך גרמניה ומחבר רוב המאמרים הראשיים של הארץ, משקף בלי ספק את דעתו של גרוס שוקן, בעל העתון ועורכו. אומר הארץ: "יש ראל הרגילה את הערבים שהם זוכים בפרס, בצורת רכוש יהודי נטוש, תמורת פרעות בי יהודיהם. אם נביא לארץ את המוני היהודים של טוניסיה, שאולי אין סכנה כה חמורה נשקפת להם, יסכן תקדים נוסף זה את תמי היהודים בשאר ארצות האיטלאם.

אולם הטענה האמתית של הארץ טמונה בטענה אחרת: אין ביכולתה הכלכלית של המדינה לכלכל את היהודים הנוספים, יהודי אמריקה לא ישלמו עבור קליטתם של יהודים שיפקירו את רכושם בטוניסיה.

למחרת יום פרסום המאמר ציפו קוראים רבים לגל של הגבות רועשות, התקפות סורעות, קיטרוג וזעם, בדומה להגבות על מאמר מרים יוצאי דופן קודמיהן של הארץ. היה זה אחד מאותות הזמן שבמיואר 1952 לא קרה שום דבר מעין זה. העיתונים האחרים ציינו את דעת הארץ, נמנעו כמעט לחלוטין מהגבה.

• כמאמר למחרת כלית ראשי הסוכנות היהודית ב-29 ליוני 1946, בו גונו וכסדרות המאמרים על הפולים החדשים ואי-קליטתם במדינה.

מנגנון

אב מפרנס את בנו

"מה לעשות?" התלונן פקיד ממשלתי גבוה לפני חברו, "משכורתי איבדה את כל ערכה עקב האינפלציה הדוהרת ומציעים לי עבודה פרטית בתשלום כפול מזה שאני מקבל עכשיו. כיצד אני יכול לצאת מהמשרה הממשלית תי?"

השיב חברו קצרות: "התפטר וקח את ה"עבודה הפרטית!" אולם פקידים אחרים הת

מנהל ההענקת ברום מקידינאי

או ש... או ש...

בחבש נשחטים מדי שנה מיליוני ראשי בקר כדי שחיות הגינגל תאכלנה את בשרם, תשארגנה את עורותיהם לחבשים. ההסבר: אין חבשני יכול להעביר את בקרו לערים הרחוקות לעתים כדי 1000 ק"מ מביתו, על מנת למכרם לסוחרים הארמנים והתינונים. הוא מתחמק מהובלת העורות ומכירתם.

פתרונם של מרידור: הקמת חברה יש-ראלית-חבשית שתפתח בית-חרושת לשימור-ריבשר בחבש. 200 עד 300 ראשי בקר יישחטו ליום, בשרם ישומר ויוזן את אוכלו-סית ישראל. דמם ירוכז, ייובש, יישמש וזל לפורסי ישראל. עורותיהם יעובדו במפעל בורסקאות שיוקם על-ידי החברה בחבש, יישלחו לישראל לייצור נעליים שבגלל מחיר עורותיהם הנמוך יוכלו לתחר גם בשוק-חיות. המפעל ייסגר כאשר תמורת הנעליים עשו יות עור הבקר החבשני תרכש את עורף המטבע לשימורי הבשר, תפריש את עורף המטבע הנור לתשלום הבקר החבשני.

דוגמה אחרת: עיבוד הצמר הגולמי החבשי בישראל. מכירתו כמוצרים מוגמרים בחבש, כשעורף האריגים ילביש את אוכלוסיית ישראל. לפי אותה שיטה הציע מרידור לעבור מסוכר חבשי לשוקולדה ישראלית.

כותנה, חיטה, גרעיני שמן, קפה, דבש וביצים הם חומרי גלם חבשיים שראש מטה אצ"ל לשעבר היה רוצה להחליף באריגים ישראלים, ריבות, מיצים, מוצרי מותרות ויינות (אומר מרידור: "האינטליגנציה החבשית אוהבת משקאות!")

אולם מרידור בעל המעוף לא הסתפק בכך, רואה אפשרות רחבה נוספת: גיוס חבש, היילת סלסה, הושיב בארצו, לאחר שהוחזרה לו על-ידי האנגלים שכבשוה מהאיטלקים, 1000 מומחים שבדיים המשקמים את ארצו. ההסבר ללאום המומחים: הם חסרים שאני פות כיבוש מדיניות. אומר מרידור: גם ישראל יכולה להציע אותו דבר לחבש, שי קום ללא שיעבוד.

הממשלה

לחבית דרושה תחתית

כמאכלים טעימים, המגיעים מצלחות שור נות אל אותה הקיבה, כן היו מגיעים הדור לארים של מדינת ישראל ממגשים שונים אל אותו כיס — כיסו הגדול של האוצר שהיה מחליט מה לעשות (ובעיקר מה לא לעשות) בהם. אם באו מן המגביית או מאוצר העצמאות, מן הבנק (האמריקאי) ליצוא או מהארץ, ריטורמן עצמו — לא היה הבדל בין דולאר ודולאר, או קנה, לפחות, היה נדמה.

כשהחליט הקונגרס להעניק למדינת ישראל את ההענקת האחרונה, נשמו אליעזר קפלן ודוד הורוביץ לרוחחה. אמנם לא היה זה מס' פיק — והרי מספיק אין בכלל — אבל היה

פסרו משניות, מממשלה בלי שנאלצו לקחת, לאחר מכן, עבודה פרטית. אחד מהם היה סטניצקי עליו סיפר השבוע ד"ר מבקר ה"מדינה אשר קטעים ממנו החלו מתפרסמים בעתונות.

סטניצקי, לשעבר מנהל אגף התעשיות הק"ל, לוח, התפטר אמנם, אך קודם לכן הוציא מ"ספר רשימות יבוא על שם אביו * שמכר את הסחורות ברבבות לירות, הבטיח בכך פרנסה מספקת לבנו מתוסרי-העבודה.

פקיד מרושין

מנהל מחלקת האופנה שליד משרד המסחר והתעשייה, לוי, עזב את תפקידו, פתח לו עסק פרטי. לפי השמועות היתה סיבת התפטרותו נעוצה בחילוקי דעות בינו לבין שר משרדו, דב יוסף, על רקע ניהול המחלקה.

אולם ליוזני דבר נראה היה שהיחסים לא היו חריפים כל כך למרות הכל. ההוכחה: לוי עזב את המחלקה כשבדידיו רשיון לפתיחת חנות למוצרי הלבשה, רשיון לרכישת בדים וגם רשיון לאשראי לנקודות הלבשה.

המומחה ה-125

עם שוך הקרבות פשט רביאלוף יעקב דורי את מדי הרמטכ"ל, מונה ראש אגף המדע במשרד ראש הממשלה. זמן קצר לאחר מכן הגיע למסקנה ההגיגית שמוסדות המדינה הצעירה אינם יכולים לפקוח על מומחי חים ישראלים בלבד. היה צורך, לדעתו, בגיוסם של מומחים בעלי-שם מכל ארצות העולם כדי לשפר את יעילותם של משרדי הממשלה השונים.

רביאלוף דורי המליץ לפני ראש הממשלה על הקמתו של מדור לגיוס מומחים. שהחל מתארגן לפני כונה, אחת משלושתיו של אגף המדע. המדור הוא עוזתו הצנוע וקטן ההוצאות שבמדורי משרד ראש-הממשלה, מסתפק בשלושה משרדים מצומצמים בקוניסוליות ישראל בניו-יורק, לונדון ופריס, בהם עובדים שבעה אנשים בלבד המסתייעים ב"שלושה חברים בקרייה.

משך חצי השנה האחרונה הצליח המדור, שעיקר מטרותו לשפר את יעילות פעולותיו, הם של משרדי הממשלה לקשור קשרים ראשי שונים עם 348 אנשי מדע ומומחים שהבטיחו לבוא לעזרת המדינה (תמורת תנאי חיים רשיכון הגונים, אותם מודא המדור). השבוע חגג המדור יובל קטן, בהגיע אר-צה המומחה ה-125, שנכנס מיד לתפקידו במשרד התחבורה.

המשק

אינטליגנציה אוהבת משקאות

מתישבי אפריקה המזרחית הבריטית (קניה,

• עובדה שפורסמה לראשונה בעולם הזה.

אלא פקיד נמוך שישב ליד הפרצה בגדר, לא התאפק, החליט לעבור דרכה.

פנעים

חיים עם אשה חרשת

פרקליט המחוז, אוריאל גורניצקי, נטל את

חברי מזכירות עמית

ציפורה לקסיס

תיקו של דוד בן-דוד, 48, איש הרצליה, לנ- אשם ברציחתה של אשתו עלידי הצחה מ- תוכנת. ראה במקרה, אחר שורת מקרי פשע ורציחות שנאשמהם נכלאו בבתי-חולים ל- חולי רוח, רצח שבוצע בצלילות הדעת של אדם שאשתו, אתל, החרשת והגדולה ממנו בחמש שנים, נמאסה עליו.

חודש תמים התפתלה אתל בן-דוד ביסורי כויה, אך בטרם שנפטרה הצליחה המשטרה לגבות ממנה עדות, באמצעות פתקים רשור מים:

באחד מלילות דצמבר, לאחר שסיימה את עבודת ביהם הפרטי, נחכנסה, כרגיל, לחדר השניה, כמשתות לה ולבעלה החקלאי, נרד- מה. לאחר זמן קצר נתעוררה משנתה ביללות גואשות. היא היתה מוטלת בתוך להבה ש- התלקחה וגברה, שאחזה בין היתר, במיטה, בשמיכה ובה עצמה. אתל זינקה ממיטתה תוך התגברות על האש ולעיניה נגלה בעלה, ש- הביט בה בשויון נפש, וכאשר ניסתה להמ- לט מה החדר אחוזי-הלהבות, תפשה, לפי עדו- תה, וניסה להשכיבה בחורה על המיטה הבר- ערת.

כשפתח לבסוף את הדלת, היה זה מאוחר מדי: שכנים מצאוה בחצר, מיללת במצב אנוש ולאחר שמרחו אותה בשמן העבירות לבית-החולים. בתוספת לסיפוריה של אתל גילתה המשטרה שני מוצגים אחרים, ששפ- אור חדש על הפרשה: בתוך הבית גילו שוטרים בקבוקי בנזין ריקים, אשר לדע- של התביעה, הורקו ע"י הבעל על מיטת- תו, ואילו ליד חלון החדר, מנופץ הונח- נמצא תנור נפט לחימום. לגבי תנור זה מייצג, לדברי הנאשם, את צדקתו, מא- לדבריו נגרמה הדלקה על-ידי התנור. גיסה לכבות את האש, ניפץ אפילו את החלון, סבורה התביעה: התנור והחל- בור הוכנו על-ידי הנאשם מראש להצ- מו.

במשפט העומד להערכ יסתמך ה- ניצקי על תבנית מדוקדקת של ה- לכל פרטיו, אשר נבנה ע"י מפק- שיקמוני, שהפניע בדיוקו המח- שכניהם של הזוג בן-דוד, שאח- "איך אפשר להיות כל כך א- ענה חברו: "כבר נתתי- ממך ותור-"

מאוכזב, לא קיבל כל הסבר מניח את הדעת, לעובדה שלראשונה בתולדות ממשלת ישראל, נסגר מדור ממשלתי, הושבת מנגנונה, החל ממנהלו ועד לגנר השליח. לעומת זה קראו אותם אנשים ידיעה קטנה שנתפרסמה בעותני הבוקר תחת כותרת צנועה: "פקיד משרד הבטחון נתפס במעילה".

מבני מפלגתו התנתמו בתקוה שאולי שכן אורן, כמו במקרים דומים, לשלוח הודעה אר- צה. אולם היתה זאת תקוה קלושה. אורן אי- ננו נציג דיפלומטי, הנושא חסינות בינלאו- מית, אלא יכול לכל היותר לההנות מהגנת המדינה ככל אורח ישראלי אחר. אין זאת הגנה רבה במדינות שמושגיהם על חוק ומש- פט שונות מאד מאלה הנהוגות בישראל. הדבר שהפך את התעלומה ממקרה רגיל לידיעה רבתה, היה נעוץ בעובדה שאורן שייך למפלגה המערצת את ברית-המועצות ואת ארצות הדימוקרטיות העממיות, מבלי להנות מהערצה מקבילה מצדן. אויבי מפ"ם רגילים להרגיז את מנהיגי המפלגה, ובעיקר את משה סנה, דובר האגף הבעד-סובייטי הקיצוני, וגי- חושים קודרים ביחס למה שעלול לקרות להם במקרה שהסובייטים יגיעו לארץ, בהסתמכם על מה שקרה למנהיגים שמאליים אחרים שת- חרו במנהיגים קומוניסטיים רשמיים. גורלו של מרדכי אורן, יהיה כאשר יהיה, מאיר הלצה זו באור בלתי הומוריסטי בהחלט.

גרעין עמית

פתרון נחלאי

כשאדם צעיר במדינת ישראל עורך את חשבונו ביחס לכניסתו למקצוע, הרי עליו לפתור תחילה שאלת אחת: שרותו בצבא. אותו כלל חל גם על המקצוע ששמו: חלוק. תחילה חששו אנשי גרעין עמית לגורלם לכשיתגייסו. האם יכיר הצבא בגרעין שאינו שייך לתנועת-נוער, ישמור על שלמותו ב- שעת השרות? ואם יסכים לגייסו כגרעין לנח"ל, כנהוג כלפי מגויסי תנועות הנוער, האם לא יישלחו למשק מפלגתי שיקשה על קיומם העצמאי?

בפגישה עם הגרעין הבלתי-מוגדר של בור גרי הצופים החיפאיים בנאות-מרדכי הורגעו ההששות: גרעין זה נשלח ע"י הנח"ל, לפי בקשתו, למשק בלתי-מוגדר.

השבוע נפגש עמרי סרלין, בנו הבלונדי של סגן נשיא הכנסת, חבר מוזכירות הגרעין, עם האחראי לנח"ל במשרד הבטחון, שמע מפיו פרטים מעורשים יותר. המסקנה: ה- נח"ל לא יפלה לרעה גרעין בלתי-מפלגתי, יתן לו דרך משלו להתגבר על הקשיים ה- חמריים של גרעין החסר עורף מפלגתי מאור- גן ועשיר. הדרך: נקודת היאחזות צבאית של נח"ל, באחד הגבולות. גרעין נחלאי במ- קום שנתיים כיחידת נח"ל, יכול להמשיך

ההזדמנות לחדור אל ארץ ישראל. אורח מאיטה העממית. השבוע הפכה קנאה זו להחמרה. עקבותיו של מרדכי אורן נעלמו. אחדים מבני מפלגתו התנתמו בתקוה שאולי שכן אורן, כמו במקרים דומים, לשלוח הודעה אר- צה. אולם היתה זאת תקוה קלושה. אורן אי- ננו נציג דיפלומטי, הנושא חסינות בינלאו- מית, אלא יכול לכל היותר לההנות מהגנת המדינה ככל אורח ישראלי אחר. אין זאת הגנה רבה במדינות שמושגיהם על חוק ומש- פט שונות מאד מאלה הנהוגות בישראל. הדבר שהפך את התעלומה ממקרה רגיל לידיעה רבתה, היה נעוץ בעובדה שאורן שייך למפלגה המערצת את ברית-המועצות ואת ארצות הדימוקרטיות העממיות, מבלי להנות מהערצה מקבילה מצדן. אויבי מפ"ם רגילים להרגיז את מנהיגי המפלגה, ובעיקר את משה סנה, דובר האגף הבעד-סובייטי הקיצוני, וגי- חושים קודרים ביחס למה שעלול לקרות להם במקרה שהסובייטים יגיעו לארץ, בהסתמכם על מה שקרה למנהיגים שמאליים אחרים שת- חרו במנהיגים קומוניסטיים רשמיים. גורלו של מרדכי אורן, יהיה כאשר יהיה, מאיר הלצה זו באור בלתי הומוריסטי בהחלט.

הסיבה: הוא לא בא כדי לעזור לממשלה להתגבר על קשיי הרגע על חשבון העתיד, אלא כדי לשים קץ לאינפלציה ולהתמוטטות המשק הישראלי. אם נראה המשק עד כה כחבית שאין לה תחתית, ושאפשר לשפוך לתוכה זרם בלתי-נלאה של דולארים ירוקים נוצצים מבלי שתתמלא, הרי החליט מקדיני אל שיש להכין תחתית — או שלא יהי- דולארים.

התוצאה: אף כי הדולארים ישנם בתי- אוריה, הרי בפראקטיקה הם חסרים מאד מאד.

מבעד למסך עבה, לפי אותן ידיעות המגיעות מבעד למסך עבה, מאיים משבר חמור ביותר דוקא על אותו הגוף הנראה כמחוסן במציאות של מדינת ישראל — סולל- בונה ושושן.

המשק ההסתדרותי קיבל בשנים האחרונות כספים רבים מאמריקה, בעיקר באמצעות חברת אמפל, תמורת רבית גבוהה באופן יחסי. כסף זה ניתן כהלואה, ולא היה ספק בידי מקבליו כי יהיה לאל דים להחזיר את הדולארים המולחים בעת הצורך — שהרי הממשלה היא המכונת את הדולארים.

תמונה זו השתנתה מן הרגע שנסתבר כי לא הממשלה, אלא מקדינאל הוא שיכון מ- תחה את הדולארים של ההענקה. כי האמרי- קאים, לא זה בלבד שאינם מתלהבים למפ- עלים כלכליים הכפופים ליוזמה ממשלתית ופוליטית, אלא שהם דורשים גם להיווכח כי הקאלקולציה של כל מפעל היא בריאה. אמר כלכלן אנטי-מפא"י, השמח לאידם של קפלן והורוביץ: "אין דבר, לפחות יכ- ניסו 200 הפקידים דולארים לארץ". אולם

מנהל האוצר הרויך חורוביץ ומזכיר מפא"י מאיר ארגוב

חיכו לגשם

אחר כך בהתנחלותו באותו מקום כקבוצ עז- מאי.

גם נחמה זו היתה חלקית — הוצאות הפקי- דים האמריקאיים תנוכיה מן החשבון של ההענקה.

תעלומות

אורה של הלצה

כשנפטר מרדכי אורן, איש קיבוץ השומר הצעיר מורע, שיצא לקונגרס האיגודים המק- צועיים (הפרויקמוניסטים) בברלין המזרחית, מדידיה, ברכוהו אלה בקנאתימה. לא לכל

מעילות הפקיד ליד מחצת הגדר

קהל הלוקחות שעבר במסדרון המרווח של בניין המשרדים נעצר ליד דלת משרד אגף הקניית של משרד הביטחון, הופתע כשלגנד עיניו נזרקר שלט: "המשרד סגור לקהל, עד להודעה חדשה". הקהל, שחזר על עקבותיו

לאחר שפורמן נעצר ונפתח גדרו חיק של- פיו יובא לדין באשמת מעילה, נסגר מדור המכירות זמנית ומנגנונו נחקר. נילויי הח- קירה הובילו כולם אל המחסנאי, ניין את יתר אנשי המנגנון מחדש. יצחק זיראב, ראש האגף ליחסי ציבור במשרד הבטחון, ראה ב- פרשת המעילה צד ציבורי חיובי, החליט ל- פרסמה. הנימוק: "רק הודות לייעילותו של מנהל המדור ואנשיו נתפס המחסנאי, שאינו

מה ענין

בשעה 16, אל ת- 16, ש- הספור, לצריף, אותנו.

חקירה באילת

שופט אליעזר מלחי

בבית המושלה שעל גבעה ילידת דחפור באילת, נקודתה הדרומית של המדינה, התנהלה חקירתו של רוברט הרסון, הנאשם בדרכא אהובתו מאגי לסרי, בי מערה הרחוקה שני ק"מ משוב אילת. בית הדין על שופטו, תובעו, סניגורו, הנאשם ומשמרו, הוטס לשם כך במיוחד לאילת, בה ערכו את החקירה המשפטית הראשונה בתולדות אילת. היא עציון גבר התנייכית.

מאת דוד רובינדר

"פעם היו הפושעים בורחים מפני המשפט לפינה הנידחת הזאת — אילת — כיום זכינו לראות את בית המשפט רוץ צדק פה", אמר דוד זקס, מושלה המשופם והמחייך של העיר הדרומית, הקיימת בעיקר על גבי מפות סגורות בקיטור שתות, בברכו את בית המשפט שירד אותו יום אילתה.

במטוס הובלה, על ספסלים ארעיים ובחברת מיטות, מזרונים, ארגונים וחביות הגיע בית המשפט לאילת. הרכב הפמלייה: שופט השלום הראשי אליעזר מלחי, פרקליט, סניגוריו, מזכיריו. המטרה: גיהול החקירה בדבר רצח מגי לסרי. אליהם הצטרף הנאשם, רוברט הרסון, יחד עם משמרו.

בשדה התעופה לוד התנצל אחד ממנהלי ארקיט בפני כבוד בית המשפט על שנאץ לשלחו במטוס הובלה ובתנאים לא מתאימים, גרם בכך להערה מפי חייל חוזר מחופש באותו מיוס: "בפני אין מתנצלים אף פעם!"

את 65 רגעי הטיסה ניצל הנאשם בנסיון להוכיח כי יש להימנע

נאשם רוברט הרסון

מלצלם אותו (אחר שלא הצליח להוכיח זאת באיום כי ישבור את המצלמה). הרסון גם שפך את לבו לפני עוזר מפקח מחוזי יוסף זינגר, קצין המשטרה שניהל את החקירה מאז העצרו, קבל בעברית, אידית ואנגלית על גורלו המר שלא פסק מלרדוף אחריו מאז ילדותו. פעמים מספר החל הרסון בעל הגוף החסון פורץ בבכי בספרו, כי היכו את ילדו בבית הורי הנרצחת ופצעוהו בראשו. הרסון האשים את מגי לסרי כי ירדה לחייה, התחנן בפני נוסעי המטוס כי יאמינו לו, כי פעמים מספר, כשרצה להיפרד ממנה היתה מתפשטת ערומה, אוחזת בסכין ומאיימת לחבל בגופה ולטעון כי הוא אנסה.

סניגור רוכב על התוכה. באילת ישב בית המשפט על סנדר פתוח יצא בו למקום הפשע. שופט השלום הראשי אליעזר מלחי, ארוין שאול שומרון, פרקליט המדינה, (מלווים נשותיהם, ש שמות שתיהן רחל) אברהם דינרי, סגן פרקליט המחוז, עורך הדין הצעיר ראובן ריטרמן, סניגורו של הרסון, ע. מ. מ. יוסף זינגר, רוברט הרסון ומשמרו נדחקו כולם יחד. התוצאה: עורך הדין ריטרמן, הסניגור, התיישב על ברכיו של התובע דינרי, גרם לכך לזעקת מחאה מצד התביעה אל כבוד השופט: הסניגוריה רוכבת על התביעה בצורה לא הוגנת.

דוד זקס ששימש נהג לבית הדין המאובק, הביאו עד לכניסה לאותו ואדי דרומית לאילת שם נראה הרסון בפעם האחרונה בחברת מגי לסרי. השופט מלחי טיפס בין סלעי הוואי הקטן, המסתעף מתוך ואדי רחב יותר. בואדי מערה בגודל איש שבין קירותיה הצרים נתגלתה גחיי תה של מגי לסרי. בעזרת מפות תוארה כל ה פרשה בפני השופט, ולשם כיסוס אשמת הרצח בכונה תחילה טרחה התביעה להוכיח כי הואי אינו מוביל לשום מקום, ביימה נסיון יריות על-מנת להוכיח כי אי אפשר היה לשומען ליד המחסן באילת, המקום הקרוב ביותר בו נמצאו אנשים בשעת הרצח המשוערת.

התנ"ך לא נשכח. בצריף המותאם במיוחד לאקלים הערבה, ספס תריסים עשויים צורת בית, ספק בית עשוי צורת תריסים, בית הממשלה ב אילת, נשמעה שעה קלה לאחר מכן (בפעם ה ראשונה בהיסטוריה הישראלית) הקריאה "בית המשפט!"

בחדר. מלא ארגוני אלמוגים ותגליות משונות מעמקי הים, בין תמונותיהם של הד"ר חיים וייצמן ובי. גיי, פתח השופט מלחי את מושבו הראשון של בית המשפט באילת, התקשה, לפי דבריו, להשתמש בהודמנות זו בפרוה, לאחר 2000 שנה. הסיבה: הוא לא הצליח למצוא הו כחה כי היישוב העברי הקדום בעציון-גבר היה די מקולקל בכדי להזדקק לבית משפט במקום. מבוכה קלה השתררה באולם. כשהתעורר ה חשד כי שכחו את ספר התנ"ך להשבעת העדים ונראה היה כי הטיסה היתה לחינם. רווח לכולם כשהוברר כי יוסף ריקלי, מזכיר שופט השלום הראשי, היה יעיל כרגיל, לא שכח להביא את ספר התנ"ך, נוסף לתפקידיו כשר המשקה ושר האוצר לקבוצה המוססת.

האווירה החופשית ששררה בצריף הרענן ה משקיף על מפרץ אילת מגבעתו לילדת הדחפורים לא הלמה ביותר את המתנהל בתוך כתליו, את השבעת העדים, את שאלות השתי והערב של המוכע, את השוטרים המזויינים השומרים על הרסון הצפוי לפסקדין המור ביותר.

אסון אישי. מיד עם מציאת גוויית מגי לסרי ובנוכחות רוברט הרסון, נגשו הרופאים הפתולוגים הממשלתיים לבדיקת ה גווייה. קבעו את צורת פצעי המוות. לידם יש בה מזכרת, רשמה את הפרטים שהרופאים גילו (כיסוי האלונקה נושאת שיירי הגווייה בשחור הוא מעשה העולם הזה, בגלל אופייה המזעזע של התמונה). הרסון לא התרגש במיוחד, היה שקוע כולו באסונו האי שי, משוכנע כי נעשה לו עוול כיון שאין רו ציט להכיר בסבלו. ל דעתו נשכחה העובדה כי אסונו בא עליו כיון שדאג לילדו. אחרת, הוא מועק, היה נוסש את מגי מזמן.

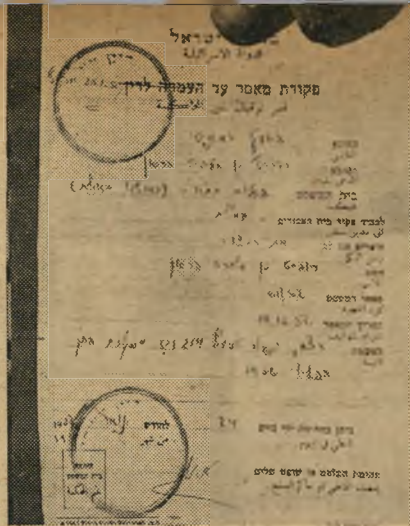

אין דבר. אחר המשך, הדגים בידו: הוא בא אלי עם סכין, הרבצתי לו ישבתי בשביל זה, אד הייתי מרביץ

הוא הפושע! הרסון שפך את חמתו בפני ה שוטרים שליווהו, גידף את הוריה של מגי: "אביה הוא הפושע! הוא לא רצה לתת לי את ילדיו..."

אליעזר מלחי טיפס בין הסלעים, מגי לסרי. מטרתו: לעמוד במו שעלתה בצבירת אבק על חליפתו.

כיל דוד רובינדר
שופט מלחי
נישן על התנ"ך
כיל דוד רובינדר

נוסח שיגורתי. נוסח פקודת המעצר הראשונה שהוצאה אי פעם באילת היה שיגורתי ביותר: "בית-משפט השלום, תל-אביב, במושב המיוחד באילת, הורה בזאת לכבוד פקיד בית-האסורים באילת (שאינו קיים) לאסור את רוברט הרסון."

ילת, עשו לוחות העץ הבהירים, חקר בית-המשפט עדים דוד זקס, נציג ועדת-הנגב שתוארו הלא-רשמי הוא וי, סיפר כי הרסון אמר שאין ברצונו לשאת את מגי, ילדו. את זאת ידע מזמן, היות הרסון באילת כפועל.

מי יוציא את מי? אחר עבודת הבוקר הרת האחריות בא אחר-הצהרים מוקדש לטיול, בו שמע בית-המשפט הרצאות על פיתוחה העתידי לבוא של אילת, יצא לסייר את הסביבה, נתלוה לסירת דייגים שיצאה לאסוף שללה מתוך מלכר דות הקבועות בלב ים ושנעלם מיסתורית בלילה. בערב התמסר בית-הדין לזרועות הרומנטיקה, ישב בסככה המשקיפה על פני ים סוף, כרסם אפיפיות יקרי המציאות בצפון הארץ, האזין לצייבאיתיהם של המקומיים מגדולי הבלוריות והזקנים.

כנאה לאנשי חוק ודין לא יכלה אפילו אוריה רומנטית זו למנוע מהם וויכוח משפטי. אחר דין ודברים קצר נגעו בשיחת היום, היוצאת מנחם בגין מהכנסת, קבעו כי מבחינה משפטית לא יהיה לכל חוק שיועבר עתה לכנסת תוקף, לפי ההנחה התיאורטית שאילו היה נוכח בגין היה משפיע על חברי-הכנסת לחוקק בצורה אחרת. לאחר שאסיפת אנשי משפט על שפת ים סוף צמצמה, תיאורטית, את מספר חברי הכנסת עד שלושה (לאחר שהיתר הוציא משך הזמן איש את רעהו) לא יכלו להגיע ליד פתרון מי משלר שת האחרונים יוציא את מי כי אחד מהשלושה הוא יושב הראש. אנשי המשפט התיאשו, לב סוף, הלכו לישון בבית המלון המקומי, סיימו יום של עשיית היסטוריה משפטית.

יחס הוגן. מקום קבר רה של מגי לסרי היה כה נסתר עד כי אי-אפי שר היה למוצאו בלי עז רת הנאשם. המשטרה התעתדה לחרוש שטח גדול כדי לגלות את הנויה. תיכונה לעשות זאת, כפי שהתברר לא חר מכך, במקום הלא נכון. לדעת עוזר ספק מחוזי יוסף זינגר, שני הל את החקירה מראשי תה, גילה חרסון את ה קבר בזכות היחס ההוגן אליו. גם בסיסר לאילת היה הרסון חופשי מכב לים, עישן, הסתובב בין נוסעי המטוס ושוחד עס כל מי שהוא רצה, על כל מה שרצה.

היריה לא נשמעה. הסמל צבי נוסבלט ירה בקרבת מקום הפשע שתי יריות מתוך אקדח. בית-הדין עמד אותו רגע ליד המחסן המרוחק באילת, אך לא שמע מאומה.

לא איכפת. סיים הרסון: "לא איכפת לי אסוני! אני מוכן לסבול. אני מוכן גם למות. אבל התינוק, נוח יהיה על התינוק? הם גזלו ממני את התינוק..."

פעם
אש,

גם שאר 284 הנסיכים, בני משפחת החוסינים, הטילו עליו חרם, נמנעו מלבקר בנשפיו. אולם מאז מות מונסק נשחקק אט, אט התנגדות זו עד כי הגיע אל-אמין למקום אשר תפס קודמו בלב נתיניו.

צילול 100 השעונים. אולם אל-אמין לא היה עשוי להתאים לתנאים השוררים ב"ארצו. אדם משכיל, מרכיב־משקפיים, מווקן ובעל שער מכסיף, נטה מטבעו לחיים שק"טים ולהנאות קטנות. פרט אופייני ביותר היא העובדה כי נשא אשה אחת בלבד, הנסיכה ג'ינה (גינה) לפני 50 שנה בהיותו בן 25 והיא בת 16. מאז חי אתה בשלווה, דבר נדיר במשפחות המלוכה המוסלמיות.

הוא אב לתשע בנות ושלושה בנים. מקיים כ־300 איש בארמונותיו ותקציבו האישי מגיע כדי 2% מתקציב המדינה. את עיסוקו החביב, ציור, ירש מאביו, חביב ביי, שצייר בזמנו את נשיא צרפת והנציב העליון, זכה להערכה רבה כצייר. מלבד זאת הוא אוהב להתעסק ברפואה, שלמדה בצרפת, ובאוסף שעונים מכל הסוגים. אחת ההפתעות שהוא שומר למבקריו הוא צילול 100 השעונים של אוספו ביחד, כל רבע שעה.

למרות שאין לטוניסיה כל צבא משלה, מת-ייצבים מדי בוקר 17 גנרלים (מפקדי חיל המשמר המלכותי הזעיר) בפניו הבני בחדר הקבלות, מוסרים לו דו"ח על הנעשה במדינה. גם שיטת קבלת תושבים לראיונות אישיים נהוגה אצלו, לפי מיטב המסורת הערבית.

אולם אל-אמין ביי אינו הדמות המכרעת או היחידה על הבמה הציבורית בטוניסיה. לצדו מודקרת דמות שנייה, חזקה יותר: חביב בן עלי בורגיבה, ראש מפלגת אל-דסתור אל-ג'דיד. בורגיבה מגלם את טיפוס המהפכן הלאומני כפי שהוא מצטייר בדמיון העממי, עורך־דין טוניסאי שלמד משפט בצרפת ואשר לא הכיר מארצו אלא כמעט צד אחד בלבד — זה שמאחורי סורגי הסוהר.

גניבת 100 האתף. כאשר מפלגתו התחילה בפעילותה נגד המתישבים הצרפתיים, הושלך בורגיבה לכלא לשנתיים (1934—1936). יחד עמו נעצרו למעלה מ-1000 לאומנים, או למרובם שוחררו כעבור זמן קצר מאחר שהוברר כי השתתפותם בהפגנה ובתנועה הלאומנית היתה קולית בלבד. לעומתם היה בורגיבה בין המארגנים והצרפתים החמירו בפסק־דינו.

מבצר עז. סטודנטית טוניסאית נואמת ב"אסיפת עם בעיר חמאס ל"ף מושבו החזרפי של הביי. כבשאר ארצות ערב מהווים התלמידיים והסטודנטים, מבצר על תנועה הלאומנית.

כך את בירתה לנמל חשוב ומשוכלל של ציים המלחמתי.

התמורות שחלו אחר מלחמת־העולם הראשונה שינו את המצב האידיאלי בטוניסיה. תחת השפעת תכניותיו החזוניות של וודרו ווילסון, נשיא ארצות־הברית, קמה תנועה לאומנית בטוניסיה שדרשה עצמאות מצרפת. שם המפלגה שהתגבשה מתנועה זו: דסתור (חוקה). יחד עם זאת החלו אלפי מתישבים ופקידים צרפתיים נוהרים לארץ, כחלק מג'סיון הממשלה ללחום בחזירת מתישבים אי־טלקיים וגיבוש מעמדה. ההגירה ההמונית עוררה גלי התנגדות לאומנית נוספים וכך בור זמן קצר קמה מפלגה חדשה — אל־דסתור אל-ג'דיד — אשר דגלה גם בתיקונים חברתיים וכלכליים.

בשנת 1936 חדלה טוניסיה להיות ארץ ללא היסטוריה. הפגנות והתנפלויות ארעו לעתים קרובות כשאנשי אל־דסתור אל-ג'דיד צועדים בראש. משך שלוש שנים נמשכו המ'אורעות ורק עם פרוץ מלחמת העולם חזרה טוניסיה לשכחה.

הסוס הלא־נכון. לאחר כיבוש צרפת בידי הגרמנים החליט הביי השולט, מונסק, לתמוך בשלטון וישי בתקוה כי לאחר המל'חמה יכירו הצרפתים בנאמנותו, יפסיקו את השתלטותם הצבאית המוחלטת שבאה בעקבות המאורעות. הוא היה אישיות ממדרגה ראשונה, מכובד על־ידי הצרפתים ואהוב על־ידי נתיניו שראו בו התגלמות פאר שושלת החוסינים, שליטי טוניסיה משנת 1705.

אולם תקוותיו של מונסק נתבדו. הוא המר על הסוס הלא־נכון ועל אף העובדה כי הכ'רעת ענייני טוניסיה נשארה בידי צרפת היתה זו צרפת אחרת מזו אשר מונסק תמך בה. ב־13 למאי 1943 הודיעו הכוחות הגרמניים בטוניסיה על כניעתם לבנות־הברית והגנרל הנרי ג'ירו, מפקד צבא צרפת החפשי של הגנרל דה־גול, קיבל לידייו את הממשל הצבאי על טוניסיה. כעבור 48 שעות בלבד, סילק ג'ירו את מונסק ביי "בעוון שיתוף פעולה עם האויב".

במקומו מונה סידו אל-אמין באשה, קרוב זקן (אז היה בן 65) של מונסק כביי, "בעל הממלכה של טוניס". מונסק תורחק מטוניס'יה, תחילה ליבשת אפריקה ואחר כך לאי באוקיינוס ההודי, שם מת כעבור חמש שנות גלות.

עד אז נחשב סידו אל-אמין לשודר כס' המלכות ורק צבאות צרפת מנעו התמרדות התושבים נגדו. משך חמש שנים לא יכול היה הביי החדש לעבור ברחובות העיר מ'בלי שהחננונים ינעלו את חנויותיהם כאות מחאה ובזו לביי מלוה השוטרים הצרפתיים.

את נוסעיהן הנוצרים, העבידום בפרך ליד משוטי אניותיהם. שליטה זו הגיעה למימדים כאלה שארצות אירופה וגם ארצות־הברית נאלצו לשלם מס, כופר לשליטי צפון אפרי'קה הערביים — מפקדי שודדי־הים — על מנת שאניותיהן תפלגנה ללא הפרעה. הקץ בא לאחר קרבות ממושכים בין ארצות איר'ופה וארצות־הברית לבין הערבים וכיבוש אלג'יריה בידי הצרפתים בשנת 1830.

הנציב השר והביי. הנציב הצרפתי החדש ז'אן דה'הוטקלוק (מימין) בטכס חגיגי אשר בו מסר את כתב האמנתו לסידו אל-אמין ביי (משמאל). ביניהם נראה סאלח ב'ריוס'ף, שר המשפטים, חבר מפלגת אל־דסתור אל-ג'דיד, המשמש שופר הלאומנים הטוניסאים באזני הביי.

טוניסיה

קול ממון וקול המון

בין טוניסיה ולוב מפריד רק קו גבול ה'מתפלל משפת הים התיכון דרומה דרך ה' מדבר. אולם בין תושבי שתי הארצות מ'פ'ר יודה תהום הרבה יותר גדולה: בעיני ת'ר שבי טונים או ספאקס, צאצאי תערובת ג'ז' ע'ית אשר בעורקיהם זורם דם פיניקי, ברברי, ערבי ואירופי ואשר הליכות התרבות הצר'פתית נהירות להם, אין ערביי לוב אלא נור'די מדבר פראיים.

אולם מזה ששה שבועות עלה ערכם של הלובים גם בעיני הטוניסאים: לוב חיסלה כל שלטון זר בתוך גבולותיה, הפכה מדינה ערבית עצמאית בזמן שטוניסיה המשיכה תחת שלטון צרפתי.

שלטון זה הוטל לראשונה על הארץ בשנת 1881 לאחר כיבוש הצבא הצרפתי שבא, כב' יכול, כתגובה על התקפות שבטים טוניסאים

מעבר לגבול לשטח אלג'יריה הצרפתית. ב' חווה שנחתם בשנה זו הוכרזה טוניסיה כ' שטח חסות צרפתי, הביי (שליט טוניסיה ה' עצמאי ששלט בה בשם האימפריה העות'ומ'נית) המשיך למלוך — אף כי חדל לשלוט. לכאורה נשארו בידיו כל סמכויות השלטון מלבד אלה שנגעו בענייני הגנה וקשרי־חוץ אולם למעשה היתה כל ההשפעה בידי הצר'פתים וכל הוראה של הביי נכנסה לתוקפה רק לאחר אישור בכתב של הנציב הצרפתי. **ארץ ללא היסטוריה.** הכובשים הצר'פתים לא נתקלו בקשיים והארץ התפתחה במהירות, במידה כזו שכעבור 50 שנה רכ'שה לה טוניסיה את הכינוי של „ארץ ללא היסטוריה” — מאושרה, בלי מאורעות או הפיכות. הצרפתים פיתחו את ערי החוף אשר מ'פ'רציו הרבים שימשו נמלים מצויינים, הפ' *

בנמלים אלה נהגו להסתתר אניות שודדי'ים ערביים ששלטו שליטה מוחלטת על ספ'י'נות היט התיכון, שדדו את מטענם, שבו

נשים בראש. כאשר השתררה בפאריס אנדרלמוסיה פוליטית בעקבות נפילת הממשלה, ניצלה מפלגת אל־דסתור אל-ג'דיד את המצב, פתחה בהפגנות ומאורעות מרוכזים נגד הצרפתים בכל רחבי טוניסיה. תמונה זו מראה אחד התכסיסים העיקריים של הלאומנים שהציעו בראש התלכודתיהם נשים רעולות פנים וילדים. אילצו בכך את הכוחות הצרפתיים להמנע משימוש מופרז בנשק חם. אולם בעי'דות הקטנות ובנקודות התיישבות מרוחקות היה מאבק הטוניסאים גלוי יותר כאשר יצאו ברבבותיהם להתקיף נקודות צרפתיות.

הפגנות ודקירות. „חורייה! חורייה!“ (עצמאות!) זוהי צעקת ההמון הנסער המפגין ליד ארמון הביי של טוניסיה. בערים השתתפו רבבות לאומנים בהפגנות ענק, התנפלויות על בתי עסק זרים, דקירות צרפתים בודים או חנוונים יהודים. אולם בערי השדה קיבל המרד הטוניסאי ממדים של מלחמה ממש.

אותו ולא נכנעו כפי ששעו בפרס. שהרי כל כך רצה לדמות למוסאדק! ואז באה הצעתו של פארוק. הוא יפטר את אל-נחאס שיצא בצורה נאה זו מן הזירה ויירש את בוכרון העם כאדם אשר הכריז את מל-חמת העצמאות באנגלים. יורשו ינקוט בצעדי הפיוס הדרושים כלפי האנגלים, ינסה לאחות את הקרע העמוק.

ואמנם עם הרמז הראשון פתחו הבריטים — בהמרצת ארצות-הברית — את זרועותיהם. ההצעה על הקמת ברית הגנה מרחבית עדיין עומדת, מצרים יכולה לתפוס בה מקום מכר בר. דרושה רק הסכמה מצדה שחילת הברית ישארו באזור התעלה. בריטניה תכיר בעקרון הפיוס מצרים וצבאותיה ישארו בה רק כחלק מכוונות הברית.

כסף אמריקאי יזרום למצרים, צבאה יאומן היטב, תעשייתיה תפותחנה — ואולי גם יוכר פארוק כמלך הסודאן. הכל יסתדר בכי טוב, וכל צד יגשים את שאיפותיו. רק דבר פעוט לא יוגשם — רצון הפלאת והפועל כי מצרים תהיה למצרים בלבד.

מלאו התמיכה לעלי מאהר ולממשלתו. ה' תנאי שהעמיד: שהממשלה החדשה תמשיך במאבק על העצמאות. עד לאוסף זנבות ה' סיגירות האחרון הבין העם המצרי כי היו אלה רק מלים חסרות-תכלית להציל את כבוד הוופד, לחפות על כניעה ללא תנאי.

רצון הפלאת והפועל. מה הביא לי-מפנה פתאומי זה? מדוע לא התקומם הפר-למנט המצרי — ומאחוריו כל העם — נגד האיש שהועלה עלידי פארוק?

הסיבה היתה פשוטה. לא היה זה איש אשר פארוק בלבד העלה אותו לשלטון. עלי מאהר קיבל את תפקיד אל-נחאס רק מפני שאל-נחאס רצה בזאת. הקרב הגדול בין האנגלים והממשלה המצרית באימעיליה ומהומות ה' מחרת בקהיר הבהילו את אל-נחאס הזקן, עוררו בלבו את החשש שהרחיק לכת. מעולם לא חשב כי הכרתו לפני כשלושה חדשים על ביטול החוזה האנגל-מצרי תגרור אחריה מאורעות כאלה. „אם יש דבר שאל-נחאס לא יסלח לעולם לאנגלים“, נזהגים לספר בחוגים הגבוהים של קהיר, „היא העובדה שאיכזבו

מאות תושבים מקומיים. תביעותיהם של הטוניסאים פשוטות: הם דורשים עצמאות מוחלטת, זכות לקביע בעצמם את גורל ארצם. הם תבעו את ביטול המ' צב הקיים אשר בו מחזיקים הצרפתים (אשר מספרם בטוניסיה מגיע ל-150,000) במחצית המקומות בממשלה בזמן ששאר התושבים (למעלה משלושה מיליון) זכאים לחצי השני בלבד.

מתישבים צרפתיים אלה — ועמם כמאה אלף יהודים — מתנגדים לתביעה זו וגם לי-תביעה להפוך את טוניסיה חלק מצרפת (כאל-ג'יריה) עם זכות לשגר נציגים ונבחרים לפרי-למנט בפאריס. כי אז תונהגה בחירות חופ-שיות שתחסלנה את עדיפותם הנוכחית של הצרפתים. כסיבה המשכנעת ביותר לעמדתם מביאים המתישבים הצרפתיים לממשלת פא-ריס את העובדה כי בטוניסיה השקיעו למעלה מששים מיליארד פרנק, נכס גדול שילך לאי-בדוד אם יד הערבים תעלה. ובשנת 1952, שנת משברים כלכליים ומחסור בחומרי-גלם, עולה שיקול כספי זה על כל שאיפות הערבים לצדק או לחופש. באוני פאריס חזק קול הממון הצפון-אפריקאי מקול ההמון.

מצרים

ההר הוליד עכבר

„בחוצות עוד מעשנות החורבות. אך לא עליהן אנו בוכים. דמעותינו זולגות על חור-בות אחרות — חורבות תקות העם המצרי!“ כך כתב השבוע אל-אכואן אל-מוסלמי, בטאון ארגון האחים המוסלמים המר-פיע בקהיר. בעיניו לא היתה החלפת ממשלת אל-נחאס בממשלת עלי מאהר אלא תקיעת סכין בגב האומה, בגידה בשאיפות מצרים לעצמאות.

הדחת אל-נחאס לפני שבועיים נראתה כ'רגע הראשון אך צעד נוסף בריב הישן בין בית-המלוכה המצרי לבין מפלגת הוופד, ריב אשר מקורו בין פואד, אבי פארוק וסעד זג'לול, קודמו של נחאס. משך יממה תמימה לי-אחר „השבת השחורה“ אשר בה השתוללו רבבות ברחובות הבירה (העולם הזה 744) חיכו המצרים ועמים אחרים ברחבי העולם בנשימה עצורה להתפתחות חדשה.

לפי כל הסימנים ומסורת הבמה הפוליטית המצרית היתה צריכה לבוא תקופה של הש' תוללות בה ינהג כל איש כטוב בעיניו. לא חסרו אף ניחושים על מעשה זה או אחר, על תוכניות תנועות וגופים מסוימים — רצח המלך עלידי הוופד, רצח אל-נחאס עלידי ה' אחים המוסלמים, נסיון הפיכה של הסוציא-ליסטים-פאשיסטים לובשי החולצות הירוקות של מיסר אל-פתאח בראשות אחמד חוסיין, כיבוש אלכסנדריה וקהיר עלידי כוחות יב' שה וים של הבריטים.

אולם מכל הניחושים לא התאמת אחד. היה זה כאותו הר אגדי שהוליד עכבר. שעות מע'טות לאחר שמאהר הרכיב את ממשלתו ה' פיע בפני בית הנבחרים המצרי אשר בו יושב רוב עצום של צירי אל-וופד, מפלגת מוסטפא אל-נחאס המודח. והצירים קמו בהתרגשות עמוקה על רגליהם — לא ליידות כסאות וקסות-דיו על ראש הממשלה החדש, לא להטביעו בסערת בוז וקיסרוגים — כי אם להריע לכבודו.

טרם הספיק עלי מאהר להבהיר בפני הפר-למנט את קחי מדיניותו קם פואד סראג אל-דין, שר הפנים לשעבר, מכון הוופד ומוס' טפא אל-נחאס מאחורי פרנוד חיוכו המזגזג והצהיר: „בשם מפלגתי אני מבטית את

לאחר ששחרר ממעצרו לא נהנה בורגיבה מחופש ארוך: ב-1938 נעצר שנית, נשלח לביית-הסוהר של מרסייל בעזון „מרד והסתה למרד“. משם שוחרר כעבור ארבע שנים על-ידי כיבוש העיר בידי הגרמנים שסייעו בידו לחזור לטונים, דרך רומא.

משך תקופה קצרה הוא תפס מקום חשוב בחיים הציבוריים של מולדתו, אולם חיש מהר נוכח לדעת, כי האוירה אינה נוחה לשאיפות לאומניות. הוא הסתלק לקהיר, הפך מזכיר הועד למען שחרור אפריקה הצפונית, אשר בראשו עמד עבדל כרים, מי שהיה ראש מל-חמת הריף נגד הצרפתים והספרדים בצפון אפריקה בשנות 1920—1926. כעבור זמן מה הוצא מן הועד לאחר שהושמעו נגדו תלוי-נות על מעילה בכספים שנתרמו עלידי צפון-אפריקאים, תושבי ערב, לטובת מולדתם.

אומה האשמה הוטחה בפניו שנית בסוף 1948 בהיותו בטריפולי שם אסף כסף לטובת ערביי ארץ-ישראל. מתנגדיו, אשר לדברי רבים קיבלו שוחד מן הצרפתים, האשימו אותו כי גנב 100 אלף פרנקים מן התרומות. כתוצאה מזה נאלץ לעזוב גם את טריפולי, ביקש לחזור לטונים. הצרפתים נאותו לבקשתו, בי-תקוה כי מצוקתו הכספית תרכך את התנג-דותו להם, תהפכו משקל נגדי להשפעת עב'דל כרים היושב בקהיר. הם קיוו גם, כי היר-תו נשוי לאשה צרפתיה, מתילד לורייין, וה' עובדה שבנו חביב כאמל, ילד צרפת הלומד עתה בפאריס, יסייעו עליו אף הם.

אולם בארץ בה הבקשיש מוסד מכווץ וקבוע, ונשואי תערובת בשכבות האיני-טליגנציה והמעמד השולט תדירים, לא עשו גילויי הצרפתים שום רושם על הטונים-אים — אם בורגיבה אמנם עשה את אשר ייחסו לו היה זה מתוך הכרח למא-בק הלאומי, לא לשם הנאה עצמית. בורגיבה חזר למקומו הקודם, החזיר עמו דם חדש למפלגתו.

אללה לא ירשה. בין אוהדיו החשובים ביותר נמנו עתה שדלי, בנו של אל-אמיני ביי וסאלח בן-יוסוף, שר המשפטים של טוניסיה. דרכם הגיע אל הביי עצמו, העביר אליו את כל הצעות ודרישות אל-דסתור אל-ג'ידי. סיס' מתו, שהפכה במרוצת הזמן סיסמת רוב ה' צר ורחובות העיר היתה: „אללה מעולם לא הרשה כי זרים ישלטו על מוסלמים והוא מעז'לם לא ירשה!“

כאשר לפני חודש מצאה צרפת את עצמה באחד ממשבריה הממשלתיים התדירים ניצל בורגיבה את ההזדמנות, נתן פקודה ליחידות לוחמים מבין אוהדיו להתקיף את השלטון הצרפתי ב-70 מקומות בבת אחת בכל רחבי טוניסיה. הנציב הצרפתי שמונה לתפקידו לא מכבר, ז'אן דה-הוטקלוק, שיגר מברק לפא-ריס, ביקש הוראות כיצד לפעול, נטל בינ' תיים את כל הסמכויות לידיה.

יומיים לאחר הגיעו לטונים היה צריך למ' סור את כתב האמנתו לביי, בנוכחות כל חב' רי הממשלה ונכבדי העיר. סאלח בן יוסוף, השר אוהד אל-דסתור אל-ג'ידי ביקש לקבל מידי הנציב את המכתב ולשמש תורגמן. הוט' קלוק הסביר, כי אין הוא מעוניין במתווך עויין, ביקש כי דבריו יועברו, כמקובל, דרך ראש הטקס.

היתה זאת סטירת-לחי ראשונה ללאומנים. אחריה באה סטירה שנייה שהדהדה ברחבי העולם: גדודי חיל רגלים, מטוסים ויחידות קומנדו צרפתיים נכנסו לפעולה, חיסלו באכ' זירותם המסורתיות את המרד. בראשם עמד הגנרל גרביי, האדם אשר „השכיח שלום“ באי מדאגסקר לפני שנים מעטות, במחיר חי

פמל המאבק. חביב בן עלי בורגיבה, ראש מפלגת אל-דסתור אל-ג'ידי, עורך-דין טוניסאי חז' פאריס, הוא האיש המסמל בעיני מיליוני טוניסאים את המאבק לעצמאות, אשר עברה שילם כמה שנים מחייו בבתי-סוהר צרפתיים ובגלות. כאשר פרצו המאורעות האחרונים אסרו עליו הצרפתים להופיע בפומבי, מחשש פ'ילהיב את ההמון למעשי-אלימות נוספים.

(המשך מעמוד 7)

לאחר ליל שימורים, הכתיף את רובהו, ניגש אל הצריף הקרוב, פתח את הדלת ובטרם ניסה להעיר את השומרים נרתע בפחד לאחור. מתוך החדר החשוך נתגלתה לעיניו דמות שחבשה מצנפת לבנה שדמתה בכל לכפייה ערבית. הדמות שתקה והתקרבה אליו, וכשמשנה נמלא פחד שאל בלחש: "מי שם?" לדבריו לא נענה וכששאל שנית, גם הפעם בלחש, ענתה הדמות: "אני!" משה המבוהל לא הסתפק בכך, חזר על שאלתו, קיבל כתשובה חזרת "אני!" בידיים רועות דות טען כדור בבית הלגיעה של הרובה, לחץ על ההדק. הדמות המתקרבת צנחה לרקע.

קול הנפץ העיר את חברי הקורס שגילו לאור הפנסים את חברם אברהם דגור מת' בוסס בדמו.

בטרם הספיקו הנוכחים להתאושש מן ה"מראה זועזוע" ע"י מחזה היסטרי שערך משה, אשר לאחר שתיקצוץ ממושך שמט ב"כוח את רובהו, פרץ בצעקות ובכי היסטרי: "מה עשיתי? הרגתי אותו. מה עשיתי?"

במחנה אחר שבאותו איזור, מחנה עבודה של קודחי בארות מקורות, נשנה האסון כעבור ימים מספר בדייקנות מופתית. הגיבורים: שלמה גולדנר, 21, עולה חדש מהונגריה וחי' ברו הטוב יוסף פלורס, 40.

שלמה היה עצבני, סבל מניודי-שינה ומ"היות. באחד הלילות, שעה שחברו הסתובב בחוף, חמוש רובה, נטר את שטח המחנה, חלם חלום בלחות, דימה שמסתננים תקפו את המחנה, החלו רוצחים את יושביו. שלמה קפץ ממיטתו, נטל את רובהו שהיה מונח ליד המיטה, ניגש עד פתח אוהלו, צעק, ל"דבריו, לעבר הדמות שנתקרה לאוהלו, בי' קש שתוהה את עצמה.

אחר שלוש התראות חסרות-תשובה, "מי שם?" ירה שלמה בדמותו, אך במקום מתנן גילה את חברו הטוב, יוסף, מתבוסס בדמו.

דרכי חיים סכנה: עברית!

"תסלחי לי גברת, הואיל להראות לי את תוכן תיקך!" אמר שוטר בתלבושת אורחית בטפחו על שכמה של רחל פרנק. בבקשו ל"דעת את מקור דולאריה. חודש ימים לפני כן ירדה רחל פרנק ממטוס ס.ו.א. שהביאה מ"ארצות-הברית לביקורה הראשון בישראל. כ"לילדת ארצות-הברית אך בת למשפחה ליטאית, שנתנה אף בגי'עון ההתבוללות האמריקאית חינוך עברי לילדיה, מדברת רחל עברית צחה מילדותה במבטא שאינו נופל מזה של כל צבר.

אותו יום נכנסה לבנק תל-אביב, ביקשה לקנות תעודות סקרים תמורת דולארים, לא הצליחה בכך, כיוון ששכחה את דרכונה ב"מלון. היא הביטה לפקיד לחזור תוך שעה, יצאה לרחוב על מנת לקיים פגישה. תוך 15

תיירת רחל פרנק
באיזור של 60 דקה

דקות עצרה שוטר אדיב, שהטיל ספק בקיום דרכונה והובילה למטה המשטרה הכלכלית. לבסוף הושגה פשרה: הבלש ליווה את דוברת העברית בעלת הדולארים למלונה יאחר ש"קיום הרכון הוכח הובילה במזוית למקום פגישה, אליו אחרה בשעה שלמה בגלל יכולתה לדבר עברית במבטא צברי, למרות היותה לילדת ארצות-הברית.

"שלחתי לעשות אשרה!"

הרבי-הגאון מבלו עורר בשעתו סערת רגשות חסידיים כשעלה לארץ ונשתכן קבע בביתו הפרטי בתל-אביב, בו פתח ישיבה פרטית ומקום מפגש לחסידיו שחוריהחלוקים, ובעלי-המגענות הפרונויות.

לאחרונה הוכיח הרבי שהמוניטין שיצאו לגדולתו עודם במלוא עוצמת השפעתם למרות חיסולה של הגולה והעתקת מרכז חכמתו מבלו לתל-אביב. ההוכחה: מרדכי ובר, 21, שממנו, עגול לחיים סומקות, זנח את ישיבתו באנטוורפן, בלגיה, ארו ספרי קודש מלוא מלחחותיו, בא לתל-אביב, להשתלמות חסידית בת שלושה חודשים (תקופת האשרה הישראלית שהוענקה לו) אצל הרבי מבלו. כתמורה הפך אחד משני שמשי האישיים של הרבי (אשר לא נעזב על ידיהם אף לדקה אחת משך 24 שעות היממה, המתחלקות בין שני השמשים).

שלושה הימים שקבעו שלושה חודשים חלפו ביעף, וכשחפץ מרדכי לחזור לביתו שבבלגיה, נוכח לדעת שתוקפה של האשרה הישראלית בדרכונו פקע. לאחר ש"התברר לו שכדי לקבל אשרה כניסה חזרה לבלגיה, עליו להשיג האשרה לרשיון השהייה בישראל, התברר לו גם שדעתה של ממ"שלת ישראל אינה נוחה מכך. הסיבה: אין כל סיבה לשחררו משרות בצבא.

מרדכי ובר שמר על קור רוחו, הטיס את דרכונו אל קרוב-משפחתו שבאנטוורפן, קיב"ל בחורה במכתב רשום. התוספת: אשרת מעבר לצרפת, חתומה כביכול, ע"י ונטייה, איש מהקונסוליה הצרפתית בתל-אביב. הוא ניגש עם הדרכון אל משרד הנסיעות גלוב, ביקש כרטיס אניה לצרפת, בלי שייענה. ה"ע"כוב: הסכם עם חברת אייר פרנס שעל פיו טסים כל בעלי אשרות מעבר לצרפת באווירניה. משרד הנסיעות העביר את הדרכון לאייר פרנס. שהעבירה אותו אל הקונסול הצרפתי שקבע שהאשרה שהותחמה ב"ש"ש לדמבר, הגה זיוף, שלא היה מתגלה אלמלא עזב לנטייה את הארץ בשלישי ל"צמבר.

הקונסול העביר את הדרכון למשטרת י"ש ראל שעצרה את האשם, הביאה אותו לפני השופט צבי עלי בקר, בבית הדין המחוזי, הומינה כעדים את הקונסול הצרפתי, מנהל חברת גלוב, מנהל חברת אייר פרנס ומומחה משטרי לזיופי-חתימות. אמר המומחה: "האשרה היא כליל היופיפים, לביצועה יתאימו רק מומחים מתוך לארץ."

אמר מרדכי ובר שחיכו הרחב לא סר ממנו גם בבית-המשפט: "שלחתי לעשות אשרה." אך התובע גילה שהגירסה של ה"משפט בתרגומו מאידית היא אחרת: "שלחתי תי לזיוף אשרה."

הווי

גם בעלה של בעלת הכלב

ארנה ויניגר הרבתה לטייל על המדרכה ברחוב הירקון, תל-אביב, מלווה על-ידי כלב פוצי. שהיה עוצר מדי פעם לעשיית צרכיו. אולם פוצי גילה זכרון טופוגרפי מצויין, היה מכחן את עשיית צרכיו, מדי יום, לפני הבית מספר 54, עובדה שלא נשאה חן יתיר בעיני חיים רוזנטל, ישיש בן 75 דייר אותו בית, ששנא במיוחד את ההוכחות המוחשיות של ביקוריו פוצי מתחת לחלונו.

מדי יום ראה רוזנטל, בחדרה רבה, את הגברת וכלבה הגועז מתקרבים לביתו, עוצר רים על-מנת לאפשר לפוצי לעשות את צרכיו, לפי מנהג כלבי מקובל, המבכר תחנות קבע לצרכים אלה. רוזנטל החליט לא לעבור על כך בשתיקה, לא רצה להמשיך לגשום את האויר שפוצי מזהם בדייקנות מתימטית כל כך.

משך יומיים ארב רוזנטל לגברת ולכלבה שלא הופיעו. הישיש המרוגז משה, חשב כי הכלב שינה את מהלך טיולו. אולם ביום השלישי לצפייתו נתאכזב רוזנטל: הגברת וכלבה הופיעו בקצה הרחוב, כיוונו את צעדיהם ל"ביתו.

רוזנטל לא התאפק, התלונן לפני בעלת הכלב, שהגיבה במלמול לא-מובן בהמשיכה בדרכה. אך למחרת הופיע גבר חסון, אד"ר וארד ויניגר, בעלה של בעלת הכלב, טען כי רוזנטל העליב את אשתו. אחר דין ודב"ר קצר הנחית מכות מספר לישיש, שאף הוא, מצדו, לא טמן את ידו בצלחת.

אולם צרותיו של חיים רוזנטל טרם הגיר עו לקצן: בהתברר שהמשפט שהגיש נגד תוקפו יהיה עליו לפתור בעייה ראשונית,

כיצד ידובב את פי עדו המסייע העיקרי, הכלב פוצי.

הים

אולי היה הכריש חדש?

כשטבעה אניית הלימודים של בית-הספר יומי של ביתר באיסליה (שרה א'), עמד על סיפונה איש ים שהתנגד לנוטשה ולהינצל עד שהורידוהו בכוח. איש הים, מנהל בית-הספר, היה ירמיהו הלפרין בן לאב לא פחות גיבור, מיכאל, ממיסדי השומר שהרבה להניף את ה"ה"ס.

אישיים ירמיהו הלפרין
בעומק של 35 מטר

מחוזי יצחק בודינגר, עד התביעה הראשי אולם עורכי-הדין קושניר לא הסתפק בכך, התעכב על עברו של הקצין בודינגר, שא"י שר את העובדה כי עבד משך שבע שנים במחלקת החקירות הפליליות (סי. אי. די.) של משטרת א"י, טיפל בענייני מעפילים.

חקירת עורכי-הדין האחרים את בודינגר לא הביאה מפיו אלא הכחשות, הוא לא אמר לאי"ק: "כל זמן שאני שוטר, לים אתה לא תחזור!" לא הרבה לחשוב על העובדה, עת שציונה להוריד את המלחים מאנייתם, כי ל"רבים מביניהם אין בית מחוץ לאנייה.

עד אחרי, קצין המשטרה, חיים זקס, רחב בתפיים ואטידיבור, הרחיק על מסדרי ויהור"ים של הנאשמים שנערכו על-ידי לפני ה"שוטרים מזהמים.

לפני הפסקת ההמשך העדכאני של המשפט, המתעתד להיות רבי-המשכים, ריכזו עורכי-הדין את שאלותיהם בגווניהם השונים של שערות ושמי המלחים, בסביבת הכללת תמור נות מלחים מסויימים בין התמונות שנמסרו למזוהה.

אמר זקס: "בחושי של קצין משטרה רא"י תי לפי התמונה של האדם את אופי מעשיו!"

הארץ

ראש ממשלת מצרים החדש ימשיך במא"מציו להוצאת הצבא המצרי מאיזור תעלת סואץ (קול ישראל).

כוכבי אליקים, תל-אביב

...וכמעט הצליח.

הופעת הבחורה של כדורגלני צה"ל שנו"עדה להיות נחתה בגלל קדושת השבת (ספורט ישראל).

ס/מ יצחק כרמל, ירושלים

וטוב כך. אל נערבב קודש בגול.

100 דולר יושקעו בבית חרושת לתריסי פלדה, שיוקם בקרוב על שטח של 1200 מ"ר באיזור התעשייה בבתיים (הצופה).

שמעון פוקס, הרצליה

כן. אבל כמה זה יוצא בל"י?

הודעתו הראשונה, שמסר עוד בשדה הת"עופה, בדרכו לרבת-עמון, היתה שימשיך במדיניות אביב. (מערב).

מרדכי גולדרייך, תל-אביב

בעזרת מלקוש של ל"ש.

המלך טלאל שהוכרז היום למלכה של עבר

הירדן נולד במכה ב-909 (מערב).

מרדכי גולדרייך, תל-אביב

עד 1200 שנה.

הזהר, מס' 745

18 סיפורי המהנדס

בין מהנדסי חברת החשמל בירודינג, חל' אביב, ישנו אחד המפקח משך 12 שעות ביום על בניין התחנה החדשה, אך איננו מתפקד בכך. בשבועו לירדו בת שלושת החדרים אחר יום עבודתו הגדוש הוא עוסק בעיסוק נוסף משך שתיים, שלוש. העיסוק: תכניה. המהנדס המסיים, בממוצע, סיפור אחד לחודש על גושא צבאי או ארצישראלי. הוא רב סרן ארקדי ספרות, גבהיקומה ורחב' גרם, חום'עין ושער, ממושקף ועדין'הליכות, לשעבר מהנדס דיבויית טוקים בצבא האום.

פרי עטו והספרותי הראשון בעברית (המק')

מהנדס ארקדי ספרות
ד"ר נרגש...

צועי הקדים בשנתיים, הסנק — נשק ההת-
קפה) הוא קובץ של 18 ספורים שעיקר נוש-
איהם הקרבתם ואומץ לבם של חיילים ואז-
רחים יהודיים בעמידת הגבורה של ברית-
המועצות נגד הפולש הנאצי.

טיבם המיוחד של סיפורי ספרות בחייהם
במותם הם צמידות למציאות, דו"ח נרגש,
אך עובדתי, על גבורה אישית. בולט הספיר-
חלה הנצרה היהודית הנמלטת מהעריה
שחלביבו הגרמני. מטרתה: להחיש עזרה
לבני עירה המוצאים להשמדה בעזרת טור-
טנקים מתקרב. היהודים ניצולים אך רחלה
ופולת מנור צלף גרמני שעז שהיא מציצה
מקור ציטוט לו היא מראה את מח-
מראי הגרמנים.

אולם ספרות לא מסתפק בהישגיו, רב-
תכניות לעתיד: כתיבה על נושאים ישרא-
ליים, סיפורי נוער ומחזות, השלמת מחקרו
החשוב על הסנקים. (בחייהם ובמותם 163)
(י' — ס. ארזי — עם עובד (800 פרוטה).

עתידי על תנאי

בספר ה'12 בהוצאת אחיאסף ירושלים, בספרייה הדגה במלחמת מדינת ישראל ל- עצמאותה (הספר הראשון בספריה: גנבים בליה לארטור ססלר) מסר מי שהיה שגריר הראשון של ארצות-הברית לישראל (השגריר הנוכחי, מונט ב. דיוויס, הוא השני) דו"ח על הנעשה מאחורי הקלעים, רקום חזו-יחו. האישיות של מי שאינו דיפלומט מקצועי.

תוך חודשיים מיום הגיעו ארצה מוועזים יחסי ארצות-הברית – ישראל ומקדונלד מוכרז מרצח מתוך א"ם, פולקה ברנדוט (לא מוכרש ביותר ולא מחונן באדיבות רבה ולא תפישת מהירה). תוך שלושה חודשים נוספים מגיע משבר החסיים לשיא נוסף: אול' טיטמוס, בשם הנשיא עצמו, מנוסח בלשון החרפה ותובענית ביותר דורשת נסיגתו מהמדינת של צה"ל מאדמת מצרים. משה שרת, חיוור מרוב התרגשות, אומר: "אני מבין את חומרתה של ההתראה!" מקדונלד אינו מסתפק בכך, יוצא לסיעה לילית לסברה, כבה שוהה בי. גי. התוצאה: "בשני בינואר לא נותרה רגל ישראלית על אדמת מצרים. כאשר סיים מקדונלד את שירות כעבור 31 חודש, בראשית 1951, היו מסקנותיו ברור: הוא אינו מאמין בסכנת סיבוב שני, בורא את עתידה של ישראל מובטח בתנאי מסויים. התנאי: שלא תפרוץ מלחמת עולם משלישית.

אמריקאית או צרפתית? ספרו של
מקדונלד גדוש הערכה לראשי השלטון הישראליים ;

בי. גי': איש קטן קומה אך כביר ברוחו, המרחיב את ידיעותיו בכל שלעת פנאי ("אני מעטעט בשניה, אני קורא בלילה?"). קו"ה אופיני: פשוטות. אינו מגלה עניין רב ב"ששטחים" תרבותיים או אומנותיים. גרידא. ב"טרקלינו תמונה כל כך ענקית של עצמו עד שהיא גמית לקרקסורה עיונית שלו. אין און למוסיקה. אינו מוצא עניין בשיחה חלה ובברבי רכילות אישיים.

חיים וייצמן: אדם בלתי שכיח. אחד האישנים המעניינים ביותר של התקופה, חסיד השיטה האמריקאית של הנשיא כשילט כביר, שעשה שבי. גיי הוא חסיד השיטה הצרפתית המגבילה את הנשיא לתפקיד ראשה הרשמי של המדינה. התוכנים החריפים במגרתו בין וייצמן לבני. גיי. בשנה הראשונה למדינה הלכו וקרו וכבר בפברואר 1950 החל וייצמן מוקיר את הישגיו של בני. גיי. בתור

כל שאר המנהיגים הם, לדעת מקדונלד, מנהיגים טבעיים: גולדה מאירסון מזכירה לנו את דבורה הנביאה, משה שרת הוא בעל המיסה מהירה וחודרת במידה בלתי שכיחה, וולטר איתן מוח צלול והגיוני, גלוי לב. שמחותי לישראל (299 ע') — גיימס ג. מקדונלד — אחיאסף (1.800 ל"פ).

מספר 'שואלי'

אדוף יגאל אדון זכה בשיא נוסף: הוא בעל מכונת הנוסעים היחידה בבריטניה הגדולה הנושאת מספר ישראלי. מקורה של מכונת האלוף הסודות: מתנת צה"ל למי שהיה מפקד הפלמ"ח.

הבמאי **ליאופולד לינדברג** שהרבה ללביים, כאורח הבימה, שלח מתנה רבת-תועלת לנשואים שניים מחניכיות-חבריו **שושנה רביד ושרגא פרידמן** (העולם הזה 744). המתנה החוצלארצית: מכונית נוסעים בעלת ארבעה מושבים.

בהזמין מלך ערב, **אבן סעוד**, מכונית בארצות הברית, לא היתה זאת מכונית שפורסמה. מורשת 7000 לירות רכש קרן'מסע ה'מכיל דור שנה, רחצה וכסא המלכות. וסופת מעלית לתעלות כורסת הנכים ה'מלכות. מלבד זאת ייפוד הקרון כבדה'משקל (חמשה טון) בבדים ירוקנים, צבעו ה'משיב על המלך חזק.

ברוך מק-דניאל, המפקח על ההענקה האמריקאית לישראל (ראה בסדנה) טרם מצא ללמשפחתו מגורים. למרות שלמעלה מ-65 מיליון לירות (חמשה אחוזים מהענק 65 מיליון דולר) עומדים לרשות מטהו להוצאות אישיות, לא הסכים לרכוש חווילה חל"מ באיבית בת שמונה חדרים. הסיבה: מחירה המופרז (50 אלף לירות).

עיריית ניויורק לא הסתפקה במסיבה ה-
מפוארת שערכה הנהלת מלווה העצמאות
לשחקן **אדי קנטור** אוסף הכספים ליום
הולדתו ה-60, בה נוכחו 1700 איש שרכשו
אגרות חוב במיליון לירות. התוספת העי-
רונית: קריאת הרחוב ברובע היהודי של
העיר, בו נולד השחקן, על שמו.

אמר הזמר **רישרד אינגר**, ערב צאתו למסע הופעות בארצות-הברית: „בדעתי לשוב לישראל במהרה... מוטב לאכול לחם יבש בבית (ישראל) מאשר חרגולות צלוויה בחוץ". את לחמו היבש מתעתד הזמר להרבות בישראל, לאחר שובו אליה, מהכנסות מנדוניו לרוב מפואר שימם.

אחר שהמחסור בספרי לימוד הלך וגבר, מצא מושיע לשני פרופסורי האוניברסיטה העברית: **דוד בן-גוריון**. על סמך התערבותו האישית נהג משרד האוצר כיוצא מן הכלל, הקציב מטה זר לרכישת ספרי היסטוריה וחתימה שהיו דרושים לפרופסורים.

סיסמה הגיונית

אסתר וילנסקה, ח"כית מק"י, נכשלה בנאום התגובה שלה לדברי **לוי אשכול** בנאומו ההתיישבותי. היא קראה מן הגייר נאום שהוכן לחיכוח על התקציב לפני שבוטלה מספר. ההוכחה: היא קטרגה נגד שר החק"א ואת על מצב הפרסונות, נושא בו טיפל בוויכוח התקציבי, לא הזכירו כלל בחיכות ה"ת"י.

ראש עיריית תל-אביב, ישראל רוקח, מבצע סיסמה הגיונית כדי לעורר את אזרחי

עירו לרכישת אגרות החוב של המלווה העירוני הציבורי הראשון (מיליון לירות להקמת בנייני בת־ספר). אמר ראש העיר במסיבת עיתונאים: „כדאי לרכוש את האגרות האלה... עד שהעירייה תסלק את החוב, יש וזה הכסף הישראלי הרבה יותר מאשר הוא שמה כיום!“

העיר יהלוד הרברט סמואל, מי ש-
היה הנציב העליון הבריטי הראשון בארץ-
ישראל, לעיתונאי אנגלי, שרכז על הפעתו
הרעננה בגיל 82: "תודה... אך אני מרגיש
בעכשיר שנים זקן יותר מאשר הרגשתי לפני
עשרים שנה!"

התעשיינים המאוגדים בהתאחדות בעלי

שגריר ג'יימס מקדונלד
...רקום חוויות

התעשייה החליטו לערוך גשף יום-הולדת
בנשיאם, **אריה שנקר**, לא יכלו לוודא את
גילו המדויק. אחר שרוב התעשיינים הע-
מידו את גילו על 80, מיעוטם על 70, הת-
שטרו בניהם, קבעו לחוג השנה את יובלו
ה-75 (הגיל המשוער האמיתי: 78).

משה ליברמן, לשעבר נספח מסחרי ב-
יירות הרפובליקה ההונגרית העממית בחל-
אביב, סגרר לחזור למולדתו, התיישב ביש-
אל, פתח בעיסוק חדש: ייצור סירופ תירס.

אחר שהות של שנתיים בבינוס-אייס ה' יע ארצה **יִשְׁמֹואֵל** (מוליק) **צֹרֵר**, בן ציר ישראל בארגנטינה, מלווה אמו. גילה עיתון **עֶרֶב** מעריב: למרות תנאי הצנע הישראליים, נפיק הנער בן ה־14 תועלת רבה מביקורו

ישראל: הוא הוסיף למשקלו 2 ק"ג.
לגנבים שחדרו למרתף צירותו של ד"ר
מאבדו מנגואל, ציר ארגנטינה בישראל,
לא האיר המזל פנים. שללם: שלוש מזוודות
ויד ריקות.

תשבץ 103

מאוזן: (1) שכונה ליד ירושלים; (6) שירה הירואית; (9) כלי נגינה; (10) מאכל חזק; (12) ציור ידוע; (14) קרב; (15) ארוס; (17) החג; (18) עיקר שמש זורק קרן בתקופת התני"ך ובימי מלחמת השחרור; (20) אדמת הגנוב; (21) להיכן; (22) כנוי לנוצרי; (23) כלי זין; (25) נחל אכוב; (27) דור כהנים; (29) שאינו צדקתרבות; (31) מים במצב צבירה מוצק; (33) דור עשירי לאדם הראשון; (35) ארץ; (38) שמש; (40) אפס; (41) ... שאו; (43) עכש; (46) חבר מערכת "העולם הזה" שנפטר זה לא כבר; (44) משפט המבטא רחשי לב של הכלל; (45) מלך הבשן; (47) הרג; (49) עיר קדושה לערבים; (50) מספר שנים מספרה של הגזרת זו; (51) מזכיר ממשלת המנדט בארץ ישראל; (54) לא כבר במלאייה; (53) אם "בני ידועה"; (54) רביה; (55) חור מש.

הממשנה; (3) ראשון למתים; (4) ללא יוצא מן הכלל; (5) רקוד; (6) יבשה מוקפת ים; (7) ציץ; (8) זמר כושי שבקר בארץ בזמן האחרון; (9) מרחות השמים; (10) בית-מלון פרימיטיבי; (11) זרם חוק; (12) גבעה עשויה בידי אדם; (13) מנהגי מפא"י; (14) חגיגה; (15) מערכה; (16) סהר; (17) המדינה הששים באו"ם; (18) "מצ" לפי מפא"י בכנסת; (19) שוד; (20) בעליית; (21) שחקן גדול של תיאטרון "אהל"; (22) יד

קמוצה; 39) צירה החדש של ישראל לדרום-אפריקה; 43) שדרכו להתבונן בכל עת; 45) כלי חד; 46) עוף שזבעו שחור וקריאתו צרודה; 48) מנביאי תרי"עשר; 50) מגבורי „אותלו" לשכספיר; 52) בסולם הקולות; 53) תן.

פתרון תשבץ 102

מאוזן; (1 שקרן; 4 עד; 6 שרמן; 10) ריש;
(11) אלו; (13 קרע; 14) צו; (15) בני ברק;
(17) חן; (18) בונד; (20) דלעת; 23 ישראל; 25 ון;
(27) מח; (29) טל; (30) חסידה; (32) משטרה;
(35) גם; 36 מד; (37) נס; (38) סריקה; (41) גטון;
(43) שריר; (45) ש; (46) סירקין; (49) קש; (51) לוע;
(53) מקבת; (54) אוי; (55) מנין; (56) עב;
(57) רכבת.

מאונך; (1 שרץ; 2 קיוב; 3 רש; 4 עלי;
5 רוב; 6 רק; 7 מרות; 8 נעל; 9 אנדסה;
10 נרד; 11 בנש; 12 כלוס; 13 וי; 14 עני;
15 חמה; 16 קע; 17 מהדי; 18 חש; 19 חמי;
20 שית; 21 דם; 22 טנא; 23 רסוס; 24 גר;
25 קרן; 26 הי; 27 גנון; 28 יגם; 29 רקוב;
30 שלם; 31 קבב; 32 שית; 33 עי;
34 ר.

פתרון צלבן האישים

ԳՈՒՆ 6) ՆԼՈՒԼ ԱՃՈՒՆ 01) ԱՐԹՈՒԼ ՆԼՆԵՎՆԵՐ
 ԳՈՒՆ 9) ԵԵԳԼ ԵԴՈՒՆ 2) ԵՆ ԳԼՈՒՆ 8) ԵՆԵՆԵՐ
 ԼՈՒԼԼ ԼԵՍՆԵՐ Գ) ԵՐԳԼ ԵՆԼԵՐ Գ) ԼԵՆԼԵՐ
 1) ԵԼՈՒ ԵԼԵՐ 2) ԼԵՐ ՆԼԼԵՐԵՐ 3) ԵԼԼԼ

8		7	6		5		4	3	2	1
				11	10				9	
	16	15				14				13
	20		19				18			17
		24		23				22		21
	30		29		28		27		26	25
36		35		34		33		32		31
	41				40		39		38	37
		46				45		44		43
			50				49		48	47
				53				52	51	
						55				54

האמריקאי בבאנקוק (בירת סיאם), שידו ב' מעל. ואילו הבורמאים, המקיימים יחסים דיפלומטיים עם מאו (בעוד שסיאם מכירה ב' ציאנג), סוענים שכל העניין הפנים-אמריקאי אינו נוגע להם. הם איימו שאם ה' אמריקאים לא יסלקו את צבא המריבה, יז' מינו הם את צבאו של מאו, שייכנס לבורמה ויסלק את לי מי וכל פמלייתו.

סין

דרך התהילה

מחופי קליפורניה לחופי אוסטרליה נודעו העתונים על הסחנות של ממשלת סין העמ' מית. מודיע כתב העולם הזה דוד בן-דוד: הסינים בתפוצותיהם (ארצות-הברית, אוס' טרליה, הודו, מלאיה, אינדונזיה) מקב' לים מכתבי-איום מהונג-קונג בהם הם מוז' הרים שאם לא ישלמו מייד סכומי כסף ניכ' צים בידיהם של נציגי סין העממית יומתו קרוביהם בסין.

לפי אומדן ממעט הוברחו בדרך זאת להונג-קונג הבריטית. הגובלת ביבשת סין והמשתמשת תחנת מעבר אליה, לפחות 40 מיליון דולאר.

השובע הואר העניין: בהודעה מיוחדת, קצרה ומנומקת שמה ממשלת מאוסט-טונג קלס את השמעת המערב על הסחנות הקר' מוניסטית. אותה שעה הועמדו 12 סוחרים, שלושה סטודנטים ורבי-חובל אחד, כולם ממז' צא סיני, לדרך בנגי בתי-משפט בהונג-קונג, סינגפור וסידני.

רבי-חובלנו וואנג-פה-הו, נציב המסחר של הונג-קונג, הואשם בהעברות בלתי חוקיות של מטבע וז' למעצמה שכנה (סין) ושני סוחר' רים בסניגורו האשמוז' בסחנות ורצח בשי' תוף עם רבי-חובל סיני. הם דאגו להיתרי יציאה מסין לקרוביהם של סינים עשירים שחיו מחוץ לסין, העבירו אותם באונייה ה' מותרות מהחיות (דרך התהילה), כלאו אותם בתחתית האנייה והטביעו אותם כשאב' גים קשורות לרגליהם אחר שקיבלו את דמי הפדיון.

הפצצה האמיתית התפוצצה בסידני האוס' טרליה כאשר סוחר הפירות הישיש פגיו' הכריז בשקט ובגאווה: "הם (שלושת הסטודנטים) מכרו לי אגרות-הצנחן של ממשלת העם. קניתי אגרות ב'14 אלף לירות, שהן רוב כספי. כסף זה נחנץ למולדתי אשר אתם הרסתם. לא יכולתי להוציא את הכסף בדרך אחרת מאשר תחת מסווה הסחנות."

הועדת חקירה בראשותו של קונסול סין להאומית (ממשלת פורמוזה) אישרה כי לפ' חות בשנים מתוך כל שלושה מקרים שנב' דק' היתה הסחנות אך מסווה להעברת כס' פים, מרצונם הטוב של המעבירים, לסין. הכריז ה'וואנג, סטודנט ממושקף בן 27, אחר שמיעת פסק-הדין (גירוש מאוסטרליה): "אין דבר! שלושה סטודנטים סינים הם מתנה יתר טובה לסין מאשר כמה רכבות לירות נוספות שהיינו יכולים להוציא מ' אוסטרליה!"

יוגוסלביה

זאבים צעירים בזול

אויבם החדש של היוגוסלבים הוא הזאב. משך ימות המלחמה התברר הזאבים במידה רבה עד שזמו כ'5000 ראש. למרות שכמעט כל שני ביניהם הומת בשנה שעברה, חזרו ושבו הזאבים לאיווריים בהם לא נראו משך 100 השנים האחרונות, הגיעו אפילו לקרבת הבירה בלגרד, איזור בו הומת הזאב האחרון ב'1870.

מגפת הזאבים הפכה רצינית במידה כזאת שהממשלה נאלצה להרכיב ועדות וגד'זאביות ברוב מחוזות המדינה. 250 הצידדים שה' מסרו למלחמה בזאבים לא הצליחו במיוחד וכאשר הופעלו כולם למצוד קיבוצי לא הר' גו יותר משלושה זאבים. מסקנת הוועדות, המתנהלות על-ידי פקיד' ממשלה והמסחר' עות ביערנים, ציידים מקצועיים ושוטרים מזויינים: הדרך הטובה ביותר לספל בוא' בים היא הקשתם במלכודות. תגובת הממש' לה: הוראת לייצר אלפי יחידות של מלכוד' דות תקן.

לשם הצלחת-יתר של המסע נגד הזאבים הוכרו על פרס של 5000 דינר (כ'6 לירות) לכל זאב הרג הניצוד ומבוא בפני הוועדה. אולם לזאבים הצעירים נקבע פרס נמוך יותר: 3000 דינר (כ'4 לירות). הסיבה: הזאבים הצעירים אינם מצטיינים ביכולת בריחה כי הם אינם קלי רגליים ביותר, דבר המקל על צידם.

ארצות הברית

לא רק סקס-אפיל

רעמים ושטפונות עברו על פני מערב אר' צות-הברית, עצרו כמעט את כל התנועה. אולם גם הם לא יכלו לעצור את הפוליטי' קאים הריפובליקאים, שמהירו לסן-פרנציס' קו כדי להעמיד את אנשיהם בקרב הראשון על המועמדות הריפובליקאית.

ראשון קם בן דודו של "בוב" טאפט, ה' מועמד הריאקציוני, כשמנוי וגמור אתו ל' הנחית מהלומה מוחצת על ראשו של המת' חרה הגדול, אייק. דוד אינגלס ניגש ישר לעניין. הוא חיבק את המיקרופון, שלח מבט חוקפני בפוליטיקאים הנאספים, אמר: "אין לנו צורך בהערצת גיבורים, (במועמד שיש לו) ברק חיצוני וסקס-אפיל. אם מפלגה זו רוצה להמיר את עתידה הפוליטי בתכונות אלה, הרי שהיא מתה ואין לנו אלא לבחור בקברן בעל מראה נאה שיפקח על הטקס האחרון."

באולם המרווח של בית-המלון השתחררה דומיה נבוכה. איש לא מחא כף. הכל הבינו שכאן נערכה התקפה בלתי הוגנת על הגנרל הנערץ, ושמלהלומה זו תפגע באחרות בין כל פלגי המפלגה שיצטרכו לעבוד יחדיו אחר רי שייבחר המועמד. מנהל המערכה של אייק, הסינור הצעיר הנרי קאבוס לודג', תפס מיד את ההודמנות, השיב בשקט: "אני יז' רוצה להתקף אף מועמד אחד. לאייק יש השפעה עצומה על הציבור האמריקאי לא מפני שיש לו ברק חיצוני בלבד. אין מספיק ריפובליקאים בארצות-הברית כדי לבחור ב' מועמד המקובל על אנשי המפלגה בלבד. אייק יכול לזכות גם בקולות הבוחרים ה' בלתי מפלגתיים, שיכריעו את הכף." כשננעל הכינוס, היה ברור שבדיוקרב ה' גדול בין הסינור שניצח את הפועלים ובין הגנרל שניצח את הנאצים, נחל הגנרל ניצחון.

בורמה

מי ללי מי?

כאשר גנרל לי מי, מפקד אחד הגייסות של ציאנג קאי-צ'ק בדרום סין, הבינו שה' מערכה על עתידה של סין אבודה לגנרלי-סימו, היתה לו הברירה בין שלוש אפשרו' יות: (א) להיכנע, (ב) להסתלק ולהצטרף לגנרליסימו (ולאשתו היפה) באי פורמוזה, או (ג) לפלוש לסריטוריה של בורמה ולהמ' שין שם במלחמה פרטית נגד מאו.

לי מי הוא גנרל חוקפני, וברור היה לו מה עליו לעשות. הוא פלש לבורמה, תפס איזור הררי בשם קנג-טונג, שהגוישה קשה אליו מכל העברים כאחד, החל להגיוח משם מדי פעם בפעם לתוך סין העממית, להרוג בחיליו של מאו ולהפוך את חיי הקומוניס'טים בפניה נידחת זו לגיהנום.

הדבר לא מצא חן בעיני מאו. אך עוד פחות מצא הדבר חן בעיני ממשלת בורמה. לפי החוק הבינלאומי עליה לפרק את הנשק מן הסינים ולעצורם, אולם אין היא יכולה לעשות מאומה למלא את התחייבותה, בהיותה עסוקה עד מעל לראש במלחמת ה' אורחים הרב-צדדית הנטושה בבורמה מאז זכתה לעצמאותה.

פרעון להשבין ישן. משך זמן מה תהו לו הצדדים מניין מקבל לי מי את מה אספקה הדרושה גם לצבא סדיר למחצה. אי' לס חיש מהר נפתרה גם חידה זו. האזור התפוס בידי לי מי גובל עם תאי (סיאם), מדינה שיש לה חשבון ישן עם בורמה מ' אחר שאחרי מלחמת העולם השנייה נאלצה להחזיר לה שני מחוזות (שהיו שייכים קודם לכן לבורמה ונמסרו על ידי היפאנים לסיאם תמורת שיתוף הפעולה שלה עם הפולשים היפאנים). דרך סיאם עברה האספקה הדרו' שה ללי מי, וכן יחידה סינית שלמה שהג' עה מפורמוזה כתגבורה.

כל זמן שהדבר נשאר בגדר ריב משפחתי בין שתי המדינות, לא היה הדבר גורם ל' מבוכה כה רבה. אולם כינתיים הסתננו ידי' עות סנסציוניות שגרמו מהומה בעולם: כמה מאות קצינים אמריקאים משרתים במטהו של לי מי, מדריכים את חיליו בפעולתו ה' בלתי-חוקית. יתר על כן, הציוד האנושי וה' טכני העובר דרך סיאם לבורמה מאורגן על ידי ארגון אמריקאי חשאי, התומך בציאנג קאי-צ'ק נגד מאו.

בהאשגטון הרים שר החוץ דין אצ'סון את שתי ידי, בגיסטה של אדם חף מפשע הנחמד לשוא, הכחיש נמרצות שיש לממשל' תו כל עניין עם הצבא המסתורי. אולם בינ' תיים נודע שהשגריר האמריקאי בראנגון (בי' רת בורמה) האשים בסתר את חברו, השגריר

גרעין עמית

יום העיון הכללי שה' כל חבי' רי הגרעין בארץ יתקיים במשק נאות-מרדכי בגליל העליון, כיום 23.2.52.

החברים ייפגשו בתל-אביב ובחיפה ביום ו', 22.2.52, אחרי-הצהרים ויס' עו יחד למקום. יום העיון ייערך בליל שבת ובשבת. החברים יחזרו הביתה במוצאי שבת.

תכנית היום: דיון כללי על בעיות הגרעין, ברור בעיות חברתיות, הר' צאות מטעם באיכח המרכז החקלאי והנחל'.

החברים יצטרכו להצטרפו ל' גרעין, וכן חברים החפצים להצטרף, יירשמו ליום העיון תוך שבוע ימים מהיום במכ' תב' למוכרות, ע"י מערכת העיון הזה, רח' גליקסון 8, ת. ד. 136, תל אביב.

החברים יצטרכו לקחת עמיהם שמי' כות ואוכל. כן עליהם לצרף למכתב' יהם את דמי הנסיעה בסך 1.500 ל"י. הוראות מפורטות יבואו בחזור שיי' שלח לחברים שיירשמו.

תחרות אופנועים (תלאת שרה)

על הגביע הנודד של

שוועלי-שמשון

התחרות השנתית מטעם העוים הזה" תתקיים ביום החמישי, 13.3.52, בשעה 11 לפנה"צ, במסיבות תל-אביב.

תחרות השנה לא תהיה מרוץ, בו וזכה המתחרה שעובר את המסלול במהירות הרבה ביותר, אלא תלאת-שדה. המתחרים יעברו שורה של קטעים מסומנים (כגון עליות תלולות, ירידות, סיבובים חדים) מבלי להוריד את רגליהם או לשנות שגיאה אחרת. כל שגיאה תחייב את המתחרה בקוזה. יזכה בתחרות המתחרה שיש לו מספר הנקודות הקטן ביותר. אין כל הגבלה ביחס לסוג או לכוח האופנועים.

החפצים להשתתף בתחרות חייבים ל' הירשם תוך שבועיים, עד יום 20.2.52, במערכת העולם הזה, רחוב גליקסון 8, ת. ד. 136, תל-אביב ולצרף סך 2.500 ל"י (לירה אחת דמי השתתפות, חצי לירה עבור סמל המשתתפים, לירה אחת פיקדון שיוחזר לנרשם עם הזינוק).

סזעל

תרופה בסוחה נגד:

ריבסאפיום | הצפנות אישיאם | לוסכאנו | נאריפה | כאביראש

נאבי פרקים ואברים

סונל - תרופה עולמית, פרי

חקירה של המדע השוויצרי

נסיון אחר משכוע

logal

אמנות הדבור

זכרון טוב, כושר רכוש, הופעה, כח שפוט עצמי, רצון חזק, מרץ לעבודה, רגשי בישנות, קומפלסים סכסואליים על כל הבעיות האלה תתיעץ עם

פרופ' מריאן

ת"א, רח' אלנבי 11-10-4-7

ה"פסיכוסקופ" של

פרופ' מריאן

המכשיר אשר עונה באופן אוטומטי על כל השאלות הנוגעות לנפש האדם. חשוב בעת בחירת מקצוע, קביעת הפרעות פסיכיות וכד'. וכו'.

הרשמה לבדיקה:

בכל יום 10-1, 4-7

רח' אלנבי 11, ת"א

נביט

רסימלים פרידה

פנינה זלצמן

יום ד' 13.2 אולם י.מ.ק.א ירושלים שעה 4 אח"צ לנוער

יום ו' 15.2 אולם "אהל תל-אביב 4 אח"צ.

מוצאי שבת 16.2 אולם י.מ.ק.א. ירושלים שעה 9 בערב

ברטיסים: לנוער בתנועות הנוער ובתי הספר - ירושלים

תל-אביב, ב"מ מוסיקה, רח' עליה 1 וקופת ה"אהל"

ירושלים, ע"י קולנוע ארנון סל. 4450

למכירה

צלמניה 30x24 סמ' עם אדפטנר 24x18 מצוידת באוביקטור צייטטר 36 סמ. מתאימה במיוחד לאטליה ורפרודוקציות. בדבר פרטים לפנות ת. ד. 136 עבור "צלמוניה".

רק ארחת - חיש, התגלחת

ללא מברשת
ללא שיפשוף - ללא קצף

יציאת נבחרת מצומצמת של אתלטים ישראליים לארצות-הברית על מנת להתאמן כרטיס אוי לקראת האולימפיאדה. מטרת הנסיעה: לא טיול לארצות-הברית, כי אם אכילה של לפי מתכונת הצנע ואימון תחת השגחתם של טובי המאמנים האמריקאים.

כדורגל

השחקנים לא חייבו

כאשר נחת המטוס הצבאי בלוד חיכו רק שני קציני צה"ל לקבוצה החוזרת מאי קפ

נבחרת צה"ל ומלווייה במטוס הצבאי
תבוסה בקפריסין

ריסין. מספר סקרנים שהתאסף במרפסת מסעדת שוה'התעופה ראה כיצד יורדים 25 איש כשפניהם לקרקע ואיש מהם אינו מנסה להחליק למרות בקשתו של הצלם: "חייבו קצת!" לא תרחיבו השחקנים את פיהם כדי קמציץ של רוח טובה.

המסע הסודי של נבחרת צה"ל לקפריסין עורר דרישה לביקורת יסודית מפי כל כתבי הספורט (העולם הזה 744).

לאחר המשחק הראשון של נבחרת צה"ל נגד אלופת קפריסין, צ'טינקו, שמחו אוהדי הנבחרת הצבאית על הנצחון הגבוה שהושג (0:6) אך היו גם שסברו אחרת: "מה החכם מה לנסוע לקפריסין ולשחק נגד קבוצות חלשות, אפשר היה לשחק נגד קבוצת הפועל בית'גוברין ולנצח אותה 0:11!" כאשר נודע ההפסד נגד קבוצת אפואל (1:3), גבר רוגזם וצערם של אנשי הכדורגל בשיעור נוסף.

שכיל הליגה הראשונה כדורגל			
קבוצות	משחק	יחס	נקודות
קבוצות	קבוצות	קבוצות	קבוצות
מכבי ת"א	8	5:35	13
הפועל חיפה	8	8:18	13
ביתר ת"א	8	8:21	12
מכבי רחובות	8	11:18	11
הפועל פ"ת	8	8:16	10
הפועל ת"א	5	2:14	9

אתלטיקה קלה הדרכה בשלוש שפות

אירוינג (ארוי) מונדשטיין, הממושקף והגבוה, עמל חודשים מספר במרץ רב באצטדיון הספורט שברחבי הארץ כשהוא מלווה אשתו שבהא אחריו מארצות-הברית. הינאי לא התעורר, עסק בהדרכת הנבחרת הישראלית לאתלטיקה בכל המרץ ובשלוש שפות (עברית, אידיש ואנגלית) למרות שאותה שעה הסילה עליו המחלקה לתרבות הגוף משימות נוספות: אימון מזורז של קורס מורייה-התעמל

לה היא, איך לגלות את הדבר לבעל. פרנסוהא אינו אלא ילד בן שבע עשרה; האהבה הזאת גדולה מדי בשבילו, הוא איננו מסוגל כלל להפגש עם ז'אק, לשוחח איתו כדבר גבר אל גבר.

כאשר עומדת מארס ללדת את ילדו של פרנסוהא, היא מודיעה לבעלה שהילד שלו הוא של ז'אק. בלידתה אותו, היא מתה, פרנסוהא מאבד בעת ובעונה אחת גם את האהבה, גם את בנו. בעת ההלילה מצלצלים פעמוני תרועה, תותחים יורים, העם — אפילו הקברנים — מלאי שמחה: 11 בנובמבר 1918.

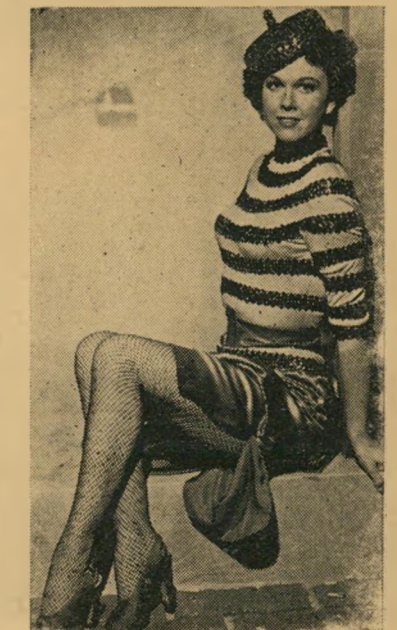
הרגע לבי הרוגש

מעלה אחת גדולה להוליבור: היא יודעת, לעתים, להתבדח גם על חשבונית עצמה. לפי עמית הבדיחה מוצלחת, לפעמים אחרות, מוצ'חת פחות. הרגע, לבי הרוגש שייך יותר לסוג השני מאשר למוצלח, אף-על-פי שכמה מן ההלצות בטרטומר סאטירי זה על החיים בהוליבור טובות (למשל: במשרד הפרסום מת של חברת וורנר מוסר המנהל "פרטים ביוגרפיים" על שחקנית "צרפתית" שעד לפני חמש דקות לא הכיר כלל את שמה. הוא בודה מלכו אב אפגאני, אם רוסיה ועוד נקודות אקזוטיות, אחר מוסיקי: "אלו הן הן עובדות, את כל השאר אתם יכולים לצבט"). התסריט (מאת ג'ק רוד ומל שייבלסון) מספר אודות השחקן ג'ק קארסון (ג'ק קארסון), ששום במאי אינו מוכן לביימו במדמותו אול פיפי. היצירה שהמפיק ארתור טרנט (ביל גודבין) עומד להוציאה אל הפועל. בלית ברירה נאלץ טרנט למסור לקארלסון עצמו את ביום הסרט, ואז כמובן, מסרבים השחקנים להיות מודרכים על ידו. קארסון אינו אומר נושא, נעזר במלצרית המנומשת וצהור בת'השער ג'ור אדמס (דוריס דיי) כדי להחיתים את ידידיו-יריבו דניס מורגן (דניס מורגן) על חוזה. לאחר מכן משתדלים השניים: א. לחזר אחרי דוריס דיי ב. לעשות אותה כוכב. הסרט אינו יותר מאשר טיול (לא נרחב) באולפני חברת וורנר ופגישות רגעיות עם כוכבים כגארי קופר, ג'ון קרופורד, ארול פלין, דני קיי, אדוארד ג'י. רובינסון, ג'יין ווימאן, המשחקים, כקארסון ומורגן, אינן עצמים. קארסון הוא בדחן מוצלח למדי המסוגל לעורר צחוק בעיקר על-ידי עקיצות עצמיות, אלא שהחומר אשר בידו הפעם אינו משובב והוא משתלל להגיד בעזרת אמצעים זולים. אישיותה של דוריס דיי נאה ויש לה בסרט מעלה אחת: אין היא הופכת כוכב קולנוע, אלא חוזרת לכפר מולדתה, להגשם לבחור שלה מימי הילדות.

סרטים

שטן הבשרים

צרפת תרמה יצירות-מופת לא מעטות ליצירות הבד; ביניהן ראוי שטן הבשרים לתפוס מקום נכבד ביותר. הסרט, המבוסס על רומאן מפורסם מאת ריימון ראזיגה, ער בד לקולנוע בידי ז'אן אורונש ופייר בוסט. זהו אחד התסריטים המשובחים ביותר שכתבו אי פעם לפילם הקולני; שיח כמו ב שטן הבשרים אין מרבים לשמוע בקולנוע. על השלל המוצק הזה הצליח הבמאי קלוד אוטון-לוארה להקרים בשר וגידים. היצירה שנבראה היא ממדרגה ראשונה.

דוריס דיי

טיול באולפן

עם המובאים משדה הקרב, בודאי שאינה מועילה לגרש מלכו את הפחד. בחצר בית החולים פוגש פרנסוהא את מארס (מישלן פרל), אשה צעירה, מבוגרת ממנו בשנים, המאורסת לחייל הנמצא בחזית. עד מהרה מתרקמת בין השניים אהבה, שראשיתה בפלירט של שובבות. הופכת להיות קצת רצינית מדי בגלל התפרצויות הקנאה הילדותיות של פרנסוהא, אבל, לאחר הפוגת קיץ בה נישאת מארס לארושה החייל, נע' שית סוערת והצופה. שוב אין השניים מש'תדלים להסתיר את היחסים שביניהם. השא

אוכלת בשר

4 משה דיין — המלך פארוק
יצחק שדה — קלרק גיבל

2 לורד מונטבטן — הנריק קרלסן
מרדכי לימון — דוכס אדינבורג

1 גרטה גרבו — אנה פאוקר
אסתר וילנסקה — מרגרט סרומן

3 שתי אחיות פארוק — מרלן דיטריך ובתה
שתי בנות ב. ג' — אשת ואחות שאח פרס

6 אריך פון שטרנהיים — אלברט איינשטיין
פבלו פיקסו — רומן רולן

צלבי אישים

עשרה אישים, סרינאים, ספורטאים, כוכבי קולנוע, אמנים, מופיעים בתמונות שבספר זה. כיוון שתמונותיהם נלקחו בתקופות חיים ובמשכי פעולה שונים קשה לעיתים, לזהותם, במבט ראשון. הנחת המעי רכת: כל קורא יזהה את רוב האישים במבט שני, לאלה שלא יזהה מיד, מוטב להקדיש מספר מבטים נוספים.

הזיהוי הסופי ייעשה בעזרת הכתרון, במסגרת התשבץ שבספר 13 של גליון זה.

5 גורגי מלנקוב — ולאדימיר לינין
מאו טסה'טונג — א. ד. גורדון

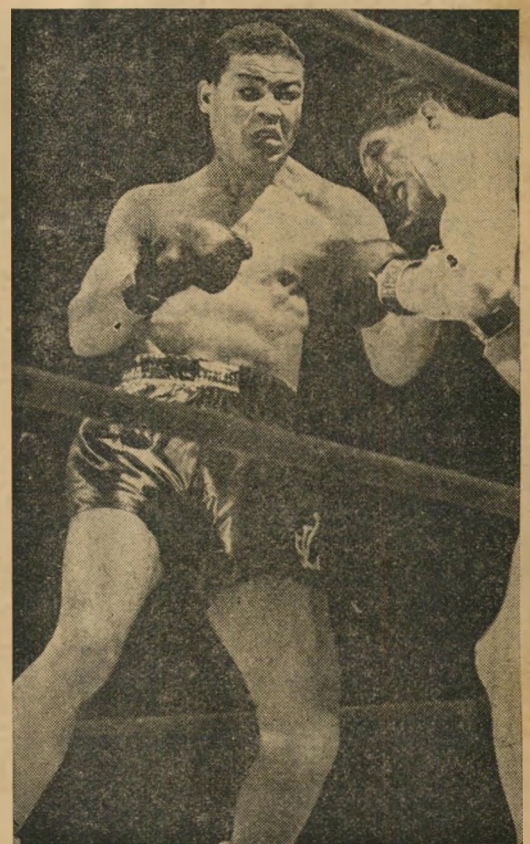
10 הארולד מאק'מייכל — אניירן בוואן
וינסטון צ'רצ'יל — דוכס וינדזור

8 ארתור טוסקניני — משה סמילנסקי
ברטרנד ראסל — המרשל פסן

9 ג'והרלאל נהרו — שולסן מארוקו
לורנס אוליבייה — אורסון וולס

7 מקס בר — ג'ו לואיס
ז'ק דמפסי — שוגר ריי רובינסון